Neale Donald Walsch

Bazele Spiritualităţii

CUPRINS:

¡

1. SITUAŢIA NOASTRĂ OBIŞNUITĂ.

Cine nu ar dori să fie fericit? Dorinţa de fericire este una din cele mai mari surse de energie care pun în mişcare viaţa omenească. Şi totuşi, câţi oameni pot spune că au realizat vreodată cu adevărat fericirea? În realitate, cei mai mulţi oameni îşi consumă cea mai mare parte din viaţă căutând fericirea, într-un mod sau altul. Şi ei şi-ar dori ca fericirea lor să fie permanentă. O caută în multe direcţii – în relaţii, în carieră, în câştigarea banilor, în sex, în citirea cărţilor, în filme, în a bea alcool, a lua droguri, a ieşi să ia masa în oraş, a face cumpărături, a avea îmbrăcăminte, în a obţine puterea, popularitatea sau faima. Acestea toate se află esenţialmente în exteriorul omului, ceea ce îl face să creadă că fericirea poate fi găsită în lumea exterioară.

Este posibil ca pentru o scurtă perioadă unii să simtă că au obţinut ceea ce au urmărit, dar după o clipă acest simţământ dispare. Atunci când se ajunge la o oarecare mulţumire datorată unor lucruri din exterior, ea nu dăinuie mult timp – şi în aceasta constă problema. Mai curând sau mai târziu avem nevoie de altceva. Trebuie găsită o altă sursă de fericire. Mintea oboseşte de ceea ce posedă şi din nou omul este dezamăgit, sau simte că îi lipseşte ceva. Se adresează mereu lumii în căutare de ceva nou. Dacă ceea ce ne-a produs bucurie a fost o maşină nouă, atunci după un an bucuria se stinge, pentru că acum maşina este un model învechit, care nu mai dă satisfacţie. Acelaşi lucru se petrece în cazul relaţiilor, al carierelor, acelaşi lucru în privinţa distracţiilor şi de fapt, în tot ceea ce pot dobândi banii şi în toate aşa-zisele "trăiri" ale vieţii.

Ne-am putea pune, prin urmare, întrebarea: există în lume vreo bucurie sau fericire care să nu se schimbe şi care să dăinuie în permanenţă? Ceva dinăuntrul nostru ar putea răspunde: Da, asemenea fericire ar fi posibilă dacă lucrurile ar fi altfel. Dacă aş obţine acea avansare. Dacă aş scăpa de vreo douăzeci de kilograme. doar dacă aş putea găsi omul potrivit. Însă lumea nu se adaptează la ceea ce ne dorim noi – şi ajungem din nou pe acelaşi vechi palier al nemulţumirii.

Ne-am putea pune de asemenea următoarea întrebare: suntem oare în curs de a ne căuta fericirea într-o direcţie greşită? Iar pentru a răspunde ar trebui mai întâi să răspundem la altă întrebare: cine şi ce sunt eu?

Un leu din deşert adus într-o cuşcă la un circ nu ne dă posibilitatea să luăm cunoştinţă de adevăratul potenţial al animalului. Luaţi un peşte de apă dulce şi duceţi-l în mare. Credeţi ca peştele va supravieţui? Primul se va simţi întemniţat şi va suferi, celălalt va pieri cu siguranţă. Aceasta pentru că fiecare creatură, prin însăşi natura ei, are cerinţe specifice. Dar nouă oamenilor, care ne sunt cerinţele specifice? Ne cunoaştem oare propria natură? Numai dacă am înţelege cine şi ce suntem am putea şti ce anume ne-ar putea mulţumi. Este posibil ca noi să ne înşelăm asupra adevăratei noastre naturi? Este posibil ca aceasta să fie cauza pentru care ne este imposibil să fim fericiţi pentru mult timp?

¡

O concepţie spirituală asupra lumii.

Deşi fiinţele omeneşti sunt alcătuite din materie, ele mai au şi alte componente: mentală, emoţională şi spirituală. Pentru a înţelege ce sunt şi a-şi pune în valoare întregul lor potenţial, oamenii trebuie să-şi dezvolte din plin toate componentele lor. Aceste patru aspecte ale naturii omeneşti pot fi asemuite celor patru roţi ale unei maşini. Dacă una din ele este dezumflată, maşina nu merge bine. Mulţi oameni îşi consacră mulţime de timp şi de energie dezvoltării naturii lor fizice, mentale şi emoţionale. Adesea o dezvoltă pe una din ele în detrimentul celorlalte două. Dar foarte puţini oameni bănuiesc măcar existenţa marelui lor potenţial spiritual. De fapt, mulţi nu au vreo idee nici dacă acesta există.

Secretul unei existenţe pline de miez se află în dezvoltarea acestei dimensiuni spirituale. Dar pentru a o realiza, trebuie să ne schimbăm propria orientare. Această nouă orientare, către spiritualitate, ne va oferi o nouă perspectivă, cea spirituală. Aceasta va avea înrâurire asupra felului în care reacţionăm la lume. Aceasta ne va ajuta să ne redefinim modul de abordare a vieţii cotidiene, a valorilor şi a priorităţilor noastre; iar realizând aceasta, vom obţine o imagine mai adevărată a cine şi ce suntem. Având o concepţie spirituală asupra lumii, ne vom înţelege mai bine propria noastră natură şi marele ei potenţial. Înţelegerea ne va oferi apoi cheia pentru o fericire mai profundă şi mai constantă, oferindu-ne accesul la o viaţă mai echilibrată şi mai deplină. După cum peştelui îi este necesară apa curată pentru a trai, iar leului pentru a-i merge bine îi este necesară libertatea în sălbăticie, la fel şi fiinţelor omeneşti, pentru a fi în stare bună şi pentru a-şi dezvolta pe deplin potenţialul, le este necesară hrana spirituală şi o viaţă spirituală. Cheia fericirii constă în readucerea spiritualităţii în existenţa noastră. taina unei vieţi fericite, lipsite de griji şi împlinite, constă în a transforma evoluţia noastră spirituală într-o prioritate absolută.

¡

Ţintele dorinţei.

Principala noastră dificultate în a deveni conştienţi de nevoia noastră de spiritualitate constă în faptul că suntem atât de captivaţi de lume şi de

obiectele ei, încât mintea noastră nu mai are timp sau loc în agenda ei pentru a se preocupa de nimic altceva. Asemenea unui dop de plută aruncat pe mare, mintea rătăceşte de pe un val de impresii senzoriale pe un altul. Asemenea unei maimuţe, ea nu este niciodată liniştită. Mintea este cu totul captivată de ceea ce experimentează în exteriorul ei. Fiecare por al ei este saturat de plăceri ale simţurilor. Este bombardată de visuri şi de posibilităţi, pătrunsă de făgăduinţele lumii.

Neîncetata activitate mentală a egourilor noastre focalizate asupra lor însele se reflectă în acapararea noastră de ceea ce socotim că ne aparţine nouă – familie, prietenii, carieră şi posesiuni. Dar dacă nimic din toate acestea nu ne aparţine de fapt? Ştim că atunci când murim, nici unele din acestea nu ne însoţesc. Cu toţii ştim că nimic din această lume nu a însoţit pe cineva dincolo de moarte şi că nu o va putea face vreodată. toţi ştim că va trebui să ne lăsăm aici corpul; lăsăm în urma noastră toate comorile pe care le-am adunat. Le spunem adio celor pe care i-am iubit. Fie că ne place sau nu, tot ceea ce priveşte lumea fizică trebuie abandonat în momentul morţii.

Noi ştim toate acestea; dar dacă atunci când va sosi moartea ne vom da seama că am fost înşelaţi, că ceea ce credeam a fi real nu a fost decât o umbră a realităţii? Este posibil să ne dăm seama că viaţa este ceva mai mult decât ceea ce tocmai am parcurs?

¡

Înălţăm castele în văzduh.

Să ne închipuim, aşa cum a spus Shakespeare, că lumea este o scenă. Toţi venim aici pentru a juca anumite roluri – de soţ sau soţie, de fiu sau fiică, de creditor sau debitor – dar după ce rolul nostru a fost jucat, ne retragem exact la fel cum fac actorii dintr-o piesă şi ne reîntoarcem la ceea ce suntem "de fapt". Asemenea teatrului, lumea nu este permanentă. Dacă ajungem la viziunea asupra lumii care aşează viaţa într-o perspectivă corectă şi le acordă lucrurilor din viaţă preţul lor adevărat, perspectiva aceea ne va da şi puterea de a nu fi doborâţi în uraganele vieţii. Având-o, vom învăţa să fim în lume – fără a fi copleşiţi de ea, să fim în lume, dar nu ai ei. Corabia pluteşte pe apă, dar apa nu trebuie să pătrundă în corabie. Dacă o face, corabia se va scufunda.

Am reflectat noi vreodată la ciudăţenia faptului că muncim zi şi noapte, întreaga noastră viaţa, pentru a poseda lucruri care nu vor putea fi niciodată cu adevărat ale noastre? Ne istovim gonind după himere. Odată cu moartea dispar toate: părinţi, copii, soţi, prieteni, avere şi bunuri – iar uneori dispar chiar înainte de a muri noi. Odată cu ultima noastră suflare ele au dispărut pentru totdeauna şi totuşi, toate zilele noastre trăim şi muncim numai pentru ele. Descoperim prea târziu că ne irosim vieţile clădind castele în văzduh.

¡

A-ţi croi drum şi a îmbrânci la o parte.

Pentru mulţi oameni mare parte din viaţă constă în încercarea de a se menţine în echilibru, ca şi cum s-ar lupta să rămână în picioare în mijlocul unei mulţimi care îi împinge şi îi îmbrânceşte. S-ar părea că viaţa ne sileşte să devenim echilibrişti de profesie. Vrem să ne îndeplinim cum se cuvine

îndatoririle, să ne creştem bine copiii, să-i răsfăţăm pe cei dragi, să ne petrecem un timp cu prietenii, un timp cu familia şi un timp cu noi înşine. În această lume complicată pe care am alcătuit-o, am vrea de asemenea să ne îngrijim de căminele noastre, de maşinile noastre, de corpurile noastre, de capetele, de inimile, de sufletele noastre. Am vrea să facem şi sport, să ne bucurăm de hobby-uri şi să ne cultivăm pasiunile exterioare. Le dorim pe toate – şi ca şi cum ele nu ar fi suficiente, spre a complica lucrurile şi mai mult – dorim mai presus de toate mai mulţi bani, mai multă putere, mai multă recunoaştere, mai multe bunuri, mai mult din toate. Necazul este că nu le putem avea. Şi nu le putem avea din simplul motiv că nu avem timpul necesar. Şi chiar dacă le-am avea, odată îndeplinită una dintre dorinţe, o alta este coaptă spre a-i lua locul. Iar cerinţele faţă de timpul şi de energia noastră nu au limită. Oricât de mult ne-am strădui, pur şi simplu nu suntem în stare, în timpul pe care îl avem la dispoziţie, să satisfacem toate cerinţele pe care dorinţele noastre i le impun minţii.

¡

Să ne echilibram activitatea.

Pentru a face ca viaţa noastră să capete un sens, trebuie să ne lămurim ce anume este mai de preţ pentru noi. Trebuie să ne facem o imagine asupra priorităţilor noastre. Ne zbatem să ne echilibram, dar asemenea altor trăsături admirabile, echilibrul este greu de atins. Echilibrul înseamnă să discernem dintre multele noastre interese care ne sunt nevoile reale, iar apoi să ne reorientam priorităţile pentru a reflecta aceste nevoi. De obicei aceasta implică renunţarea la unele din ţelurile noastre urmărite cu îndârjire şi la ataşamente puternice, iar pentru aceasta trebuie să fim pregătiţi pentru a ne pune unele întrebări dure. Dar merita osteneala să ni le punem, întrucât echilibrul este esenţial pentru a ajunge la cunoaşterea de sine; iar fără a şti cine suntem, nu putem ajunge foarte departe în viaţă.

Societatea susţine că a avea echilibru înseamnă a avea o soţie, copii, casă, vreo doua maşini, o ocupaţie rentabilă, unele hobby-uri, să ne preocupăm de lăcaşurile noastre de cult şi de activităţi civice, să ne menţinem în bună stare fizică – şi lista continuă. Adevăratul echilibru are prea puţin de a face cu toate acestea, pentru că toate sunt exterioare nouă, iar adevăratul echilibru este o stare interioară. A echilibra lucrurile exterioare ale vieţii este minunat pentru cineva care se mulţumeşte cu viaţa la suprafaţa ei. Însă sunt mulţi oameni pentru care aceasta nu este de ajuns. Ei aspiră să fie liberi de limitările lor, liberi de a fi posedaţi de posesiunile lor, liberi de nebunia, de dezamăgirile şi de frustrările vieţii de la acest nivel. Ei sunt interesaţi să se deştepte la ceea ce este viaţa cu adevărat şi nu să-şi creeze şi mai multe himere.

Numai dacă ne vom trezi, vom afla ce înseamnă a fi viu. Cei mai mulţi dintre noi nu trăim, ci doar existăm. Ţineţi seama că în interiorul acestui răgaz de viaţă limitat care ne-a fost repartizat, după cum spun unele statistici recente, ne consumăm circa şase luni aşteptând la semafoare să se schimbe semnalul, un an în căutarea unor lucruri din casă pe care le-am aşezat greşit, doi ani telefonând unor oameni absenţi sau ale căror telefoane sunt ocupate,

cinci ani aşteptând la cozi şi trei ani stând la şedinţe. Este o groaza de timp care ni se iroseşte. Nu este doar un timp din care suntem absenţi, ci este prilejul de a ne folosi viaţa cel mai bine, de a sesiza cine suntem şi de a afla ce anume dorim cu adevărat.

Este foarte important modul în care ne consumăm timpul şi ce anume facem cu el. Ne complicăm vieţile crezând în mod greşit că pentru a fi fericiţi şi a avea o viaţa echilibrată, avem nevoie de toate aceste lucruri exterioare. Dar acest fel de a trăi nu este obligatoriu. Mai există şi alte opţiuni. Iar pentru a descoperi aceste opţiuni este necesar mai înainte de toate să privim în interior; trebuie să ne cercetăm în interior.

Ceea ce ne menţine într-un cerc vicios de suferinţă şi de nefericire este permanentul nostru nesaţ de lucruri lumeşti şi obsesia noastră pentru obiecte, oameni şi activităţi. Dezvoltarea unei vieţi spirituale interioare este un instrument puternic, capabil să ne ajute să instauram, în propriul nostru sine, echilibrul şi fericirea pe care încercăm mereu să le realizăm în exterior. Ne-am putea întreba: cum am putea ajunge la acest lucru? Iar răspunsul logic este: să cerem, înainte de orice, ajutorul celor care cunosc problema. Avem nevoie de contactul cu cei care şi-au dezvoltat ei înşişi potenţialul lor spiritual şi care ne pot arata în ce mod să realizăm şi noi acelaşi lucru.

¡

Misticii.

Misticii şi sfinţii lumii sunt cei care ne pot învăţa cum să aflăm ceea ce căutăm, tocmai pentru că ei au ajuns la aceasta. Ei sunt exemple vii ale stării de echilibru la care năzuim.

Termenul "mistic" a fost foarte greşit înţeles în cultura occidentala. Adeseori misticii sunt închipuiţi a fi retraşi, având un simţ al realităţii redus, nepractici, fără viaţă de familie şi activităţi lumeşti. Dacă am avea privilegiul de a întâlni un mistic adevărat, am ajunge la o imagine foarte diferită. Am constata că adevăraţii mistici nu ocolesc răspunderile lumeşti. Dimpotrivă, în tot ceea ce fac, au un nivel de eficienţă şi de productivitate extraordinar. Ei sunt stăpânii emoţiilor lor, ai gândurilor şi acţiunilor lor şi emană o imensă pace şi bucurie interioară.

Termenii "mistic", "sfânt", sau "îndrumător spiritual" folosiţi în această carte, se referă la cel care a experimentat prin el însuşi totalitatea universului, s-a contopit cu el şi i-a cunoscut fiecare ungher. Un adevărat mistic sau sfânt este cel care are autoritatea de a vorbi, din propria să experienţă, despre probleme ca viaţa şi moartea. Prin urmare, misticii sunt cei care ne pot lămuri în ce fel să ne facem vieţile mai pline de sens. Ei ne pot arăta care sunt acţiunile benefice nouă şi care ne sunt dăunătoare.

Întrucât misticii au o cunoaştere chiar de la sursă asupra tainelor universului, ei pot răspunde unor astfel de întrebări: ce se întâmplă cu noi atunci când murim? De unde venim? În ce mod ne putem depăşi limitările? Care este scopul vieţii? Există Dumnezeu? Există un suflet? Şi cum am putea afla acea pace a minţii şi acea bucurie care să pună capăt, odată pentru totdeauna, suferinţei, plictisului, neliniştii, însingurării şi tuturor emoţiilor negative cărora suntem constrânşi să le facem faţă?

Răspunsul la aceste întrebări îl constituie străvechile învăţături ale sfinţilor şi aceasta este tema principală a cărţii. Învăţăturile sfinţilor se bazează pe experienţa interioară a sfinţilor şi nu pe ceea ce au auzit sau au citit ei. Sfinţii sunt oameni care au făcut din spiritualitate centrul vieţii lor. A trai având acest centru înseamnă a asimila cele mai înalte calităţi omeneşti şi a transcende obişnuitele limitări omeneşti. Cu ajutorul unei tehnici anume ei sunt în măsură să-şi părăsească corpul şi să se reîntoarcă la el după voie. Ei au biruit moartea şi au descoperit tainele universului. Asemenea mistici sau sfinţi au fost prezenţi pe pământ întotdeauna.

Sfinţii şi misticii vin în aceasta lume ca îndrumători spirituali, pentru a ne reaminti cine suntem cu adevărat. Ei vin pentru a ne ajuta să ne ridicăm mai presus de limitările noastre şi să vedem viaţa în totalitatea ei pozitivă. Ei ne învaţă să nu adoptăm orbeşte cuvintele lor, ci să ne trăim viaţa în conformitate cu îndrumările lor şi să ne demonstrăm adevărul învăţăturilor lor – fiecare dintre noi, pentru noi înşine.

Misticii spun că deşi ne aflăm într-un corp, noi nu suntem corpul – şi că avem un suflet. Când corpul moare, sufletul continuă să existe. Cu alte cuvinte, moartea nu este sfârşitul vieţii noastre; viaţa noastră continuă după ce corpul nostru a murit. De fapt – ne spun ei – există multe dimensiuni prin care poate trece sufletul, iar tot acest univers, cu toate planetele, stelele şi galaxiile sale este doar o infimă parte a vastului ocean al creaţiei. De asemenea, ei ne spun că întrucât există o creaţie, exista un Creator.

Pentru unii poate fi surprinzător faptul ca Albert Einstein, în pofida geniului său ştiinţific şi cunoaşterii fizicii universului, a ajuns la concluzia că trebuie să existe Dumnezeu. El spune: "Pentru mine este destul să contemplu taina vieţii conştiente care se perpetuează pe sine de-a lungul întregii veşnicii; să meditez asupra minunatei structuri a universului, pe care vag o putem percepe – şi cu smerenie să încerc să înţeleg fie şi o infimă parte a inteligenţei manifestate în natură." Răspunzând la acestea, Robert Millikan, decanul Oamenilor de Ştiinţă Americani, declara Societăţii Americane de Fizica: "O bună definiţie a lui Dumnezeu, aşa cum îmi trebuia."

Einstein, cel mai eminent savant al secolului XX, a făcut această afirmaţie cu adevărat surprinzătoare şi importantă, care ar putea fi acceptabilă pentru majoritatea dintre noi, dacă am vrea să medităm asupra sensului profund al cuvintelor lui: "Pentru mine este destul să contemplu. să meditez asupra magnificei structuri a universului. pe care vag o putem percepe şi cu smerenie să încerc să înţeleg. inteligenţa manifestată în natură."

De-a lungul istoriei, oamenii au susţinut adeseori că ştiinţa şi spiritualitatea se exclud, dar nu aceasta este situaţia. Scrierile unor savanţi asemenea lui Einstein arată că ei "ştiu" despre existenţa a ceva mai presus de tărâmul timpului şi spaţiului. Ei totuşi nu au fost în stare să meargă mai departe pe această direcţie. Însă misticii sunt savanţi ai spiritului care s-au dezvoltat pe ei înşişi la potenţialul lor deplin şi elaborând ştiinţa sufletului, au experimentat ei înşişi tărâmurile existente dincolo de minte şi de materie.

Prin urmare, ei sunt cei mai calificaţi să-i îndrume pe alţii pentru a-şi putea dezvolta deplin propriul lor potenţial.

¡

2. URMĂRILE ACŢIUNILOR NOASTRE.

Sfinţii spun că pentru a ne îmbunătăţi condiţia obişnuită este necesar, înainte de toate, să identificam acele gânduri şi acţiuni care ne induc o stare de pace şi de armonie. Dorinţele ne direcţionează gândurile, iar gândurile ne cârmuiesc acţiunile. Înainte de a făptui ceva în mintea noastră există o dorinţă, o intenţie, sau o solicitare. Mai întâi se formează în minte dorinţa, apoi mintea stăruie asupra ei, iar într-un anume moment, mintea poate fi constrânsa să acţioneze.

Acţiunea joacă un rol major în formarea a ceea ce suntem noi. Noi acţionăm prin corpul fizic, dar acţiunile sunt rezultatul gândurilor. Acţiuni pozitive sau negative sunt rezultatul gândirii pozitive sau negative. Gândurile sunt cheia succesului sau a eşecului nostru. Gândurile noastre sunt răspunzătoare de atitudinea noastră, iar atitudinea noastră determină dacă vom fi fericiţi sau nefericiţi. Atitudinea noastră este mai importantă decât împrejurările, decât eşecurile sau reuşitele, decât banii sau sărăcia, decât boala sau sănătatea. Dacă avem o atitudine pozitivă, vom realiza maximum posibil chiar în împrejurările cele mai rele. Dacă avem o atitudine negativă, vom fi nefericiţi chiar în cele mai fericite împrejurări. Cea mai mare parte a vieţii, prin urmare, este o problema a felului în care reacţionăm. De fapt, viaţa capătă înfăţişarea modului în care reacţionăm în faţa ei. Consecinţa finală a acţiunilor pozitive este fericirea, niciodată nu este suferinţa. Consecinţa finala a acţiunilor negative este suferinţa, niciodată fericirea.

Mintea funcţionează asemenea unui calculator: ceea ce introducem determină ceea ce se obţine. Mai înainte de toate sunt înregistrate în minte impresiile. Stăruind asupra acestor impresii, alcătuim în minte făgaşe sau obişnuinţe. Aceste obişnuinţe devin atât de profund înrădăcinate încât suntem programaţi de ele, iar apoi suntem constrânşi să acţionăm potrivit programării noastre. Acesta este motivul pentru care trebuie să avem foarte multă grijă cu privire la ceea ce gândim. Trebuie să veghem cu grijă asupra gândurilor noastre şi să ne străduim să gândim numai lucruri care ne vor ajuta să ne dezvoltăm atitudinea corectă, cea care ne va duce la înfăptuirea unor acţiuni benefice nouă.

¡

Efectul de bumerang.

Misticii spun că fiecare acţiune generează o reacţie, chiar dacă noi nu îi simţim obligatoriu rezultatul pe loc. De exemplu, atunci când cineva se îmbată se poate simţi mahmur a doua zi. Dar efectul acţiunii de a bea nu se limitează neapărat la mahmureală. În funcţie de cele făptuite sub influenţa alcoolului, omul poate avea de suferit urmări îngrozitoare, poate ajunge în închisoare sau la moarte. Acelaşi lucru este valabil şi în privinţa acţiunilor pozitive. De exemplu, dacă cineva adoptă o dietă alimentară mai sănătoasă, sau face gimnastică, s-ar putea să nu le simtă binefacerile imediat, dar desigur că beneficiile vor fi resimţite la un moment dat, în viitor.

Fie bună, fie rea, odată săvârşită acţiunea, urmările ei nu se pierd niciodată. Urmările apar drept consecinţa a ei – la fel ca atunci când aruncând un bumerang, el se întoarce chiar la noi. Cu cât este mai mare forţa pe care o aplicăm, cu atât mai mare este puterea cu care se întoarce el. Aceasta este o lege obiectivă şi nu o apreciere emoţională sau subiectivă.

În cea de a treia lege a mişcării, Newton formulează principiul conform căruia oricărei acţiuni îi corespunde o reacţie egală şi de sens contrar. Această lege este riguros exactă ştiinţific şi nici măcar un electron sub-microscopic nu se poate mişca fără a genera un efect. Aceasta este legea acţiunii şi a reacţiunii. După cum ea se confirmă în fizică, ea ni se aplică şi nouă în chip de lege a cauzei şi efectului – sau karma (un cuvânt sanscrit care literalmente semnifică acţiune). Această lege a acţiunii şi a reacţiunii care guvernează atât universul nostru cât şi pe noi înşine, explică motivul pentru care unii oameni se chinuiesc în timp ce alţii sunt fericiţi, cauza pentru care unii sunt bogaţi, iar alţii săraci. Putem înţelege multe din aşa-zisele nedreptăţi ale lumii, ca fiind acţiunea acestei legi.

Ceea ce ni se întâmplă nouă este rezultatul nemijlocit al acţiunilor noastre. Nu există scuze. Nu putem ocoli această lege. Noi suntem cei răspunzători de acţiunile noastre şi noi suntem cei care avem de suportat consecinţele lor.

Sfinţii ne spun că acţiunile săvârşite de noi în trecut sunt un ocean fără fund; este atât de vast şi exista o asemenea grămadă de datorii neachitate – de urmări care trebuiesc lichidate – încât ne este aproape imposibil să le achităm vreodată. Atunci când ajungem în preajma unui sfânt în viaţă sau a unui îndrumător spiritual adevărat şi începem să-i urmăm sfaturile, treptat înţelegem cât de mult ne-au modelat acţiunile noastre din trecut actuala situaţie şi în ce fel ele explică chiar preferinţele şi repulsiile noastre. Învăţăm în acest fel să ne acceptam răspunderea pentru faptele noastre din trecut şi putem reacţiona astăzi mai puţin violent atunci când trebuie să facem faţă urmărilor lor. Îndeplinind practica spirituală, dezlegăm treptat legăturile care ne înlănţuiesc de acţiunile noastre din trecut. Devenim apţi să ne controlăm reacţiile şi să evităm acţiunile negative care ne-ar putea complica în continuare viaţa în viitor.

i

3. CE SE PETRECE ÎN MOMENTUL MORŢII.

După cum spun sfinţii, acţiunile noastre au o asemenea importanţă, încât totalitatea lor determină felul şi momentul morţii noastre. În cartea sa Calea Maeştrilor Spirituali, Doctor Julian Johnson descrie pe larg implicaţiile legii acţiunii şi reacţiunii în viaţă şi în moarte. Parafrazând o parte a comentariului său despre karma, pornim de la faptul evident că fiecare trebuie să moară într-o zi. Fie om sau animal, bogat sau sărac, sănătos sau bolnav, nimeni nu scapă de moarte. Cu toţii trebuie să-i treacă pragul. Sufletul care şi-a însuşit forma fizică trebuie să o abandoneze. Ştim cu toţii că va trebui să părăsim această lume cândva, dar nu ştim când.

Când moare cineva, curenţii sufletului încep să se retragă de la tălpile picioarelor spre creştetul capului. Întregul corp amorţeşte, iar atunci când

toate fluxurile sufletului sunt adunate în punctul aflat între sprâncene, respiraţia încetează şi toate funcţiile corpului se opresc. În acel moment omul moare.

După ce a murit, omul este purtat în regiunea sau în situaţia pe care şi-a binemeritat-o drept reşedinţă, fie ea bună sau rea. El rămâne acolo pentru o perioadă stabilită în conformitate cu ceea ce este optim pentru sufletul său. După trecerea acelei perioade el se reîntoarce în această lume, sau într-o oarecare altă lume sau dimensiune, pentru a începe o nouă viaţă. Aceasta este metoda obişnuită. Toate sufletele primesc în următoarea viaţă exact ceea ce au meritat, iar acolo trebuie să înfrunte urmările acţiunile lor de pe pământ şi să plătească pentru ele. Dacă şi-au umplut mintea cu impresii negative, ele trebuiesc eliminate, într-un fel sau altul. Odată îndeplinit acest lucru, ei sunt liberi să-şi croiască drumul către planuri mai înalte şi condiţii mai bune.

Cel care îşi începe viaţa următoare, pătrunde în ea purificat şi smerit, înclinat mai curând către iertare şi fapte bune. Are atunci o oportunitate de a acţiona mai bine, sau mai constructiv. Parcurgerea acestor etape de învăţare nu ne-ar justifica descurajarea. După ce perioada sa de instruire s-a sfârşit, omul poate fi obligat să reintre în viaţa pământească spre a-şi desăvârşi şcolarizarea karmică dacă şi-a trăit viaţa pământească într-un mod degradant, ar putea fi nevoit să se întoarcă în acest plan în împrejurări mai dificile. Dacă, dimpotrivă, şi-a trăit viaţa într-un mod exemplar, dar progresul său spiritual a fost insuficient, s-ar putea să fie nevoit să revină în planul acesta inferior, dar într-un mediu mai prielnic dezvoltării sale spirituale.

În afara celor indicate în alt mod, toate extrasele din alte publicaţii care au fost înglobate în text provin din cărţile Radha Soami Satsang Beas care au fost menţionate la sfârşit, pentru care dreptul de reproducere rămâne mai departe al RSSB. În unele cazuri exprimarea a fost simplificată sau expusă pentru claritate într-un context nou.

¡

4. VENIREA şi PLECAREA.

Urmând îndrumările sfinţilor, începem să ne degajăm de ataşamentele care ne leagă de lume. Ne înfrânam de la acţiunile ale căror urmări ne-ar putea constrânge la o noua naştere. Admiţând că pentru mulţi occidentali este dificil să accepte ideea reîncarnării, Doctor Johnson subliniază în respectivul capitol, în ce mod "o oarecare atenţie acordată acestei probleme va demonstra că este unica explicaţie rezonabilă pentru unele din cele mai confuze probleme ale vieţii. De exemplu, de ce trebuie ca un oarecare bătrân inutil să se târască ani în sir, povară pentru sine însuşi şi pentru alţii, în timp ce un copil frumos, plin de făgăduinţe şi de bucurie, să moară năpraznic. Numai reîncarnarea oferă o explicaţie rezonabilă. A explica acestea prin bunul plac de nepătruns al unei divinităţi care se amestecă arbitrar în viaţa omenească, înseamnă să dai loc disperării şi necredinţei. De exemplu, părinţii copilului trebuie să înţeleagă că datorită propriilor sale acţiuni din trecut, copilului i s-a atribuit de la început exact acel interval de viaţă, iar ei trebuie să fie recunoscători că pentru acel scurt interval, copilul le-a fost

"împrumutat". Iar copilului, datorita propriilor sale acţiuni din trecut, i s-a atribuit exact acea durată de viaţă şi nu mai mult. Acel timp luând sfârşit, el a trebuit să plece. Scurta lui viaţă a fost doar o repriză, o scurtă evoluţie pe drumul devenirii sale. Acest scurt act trebuia jucat. El a reprezentat de asemenea un episod al vieţii părinţilor săi. Atunci când efectul acţiunilor din trecut, atât ale părinţilor cât şi ale copilului, a fost achitat, pentru copil nu a mai fost necesar să rămână aici – nu mai mult decât îi este necesar unui actor să rămână pe scena după ce episodul său s-a terminat.

"De asemenea, cum de unii oameni vin în aceasta lume cu handicapuri îngrozitoare, în timp ce alţii, aparent mai puţin merituoşi, sunt însoţiţi în permanenţă de noroc? De ce unii copii se nasc cu o inteligenţa superioară, în timp ce alţii sunt proşti fără speranţa? De ce unii se nasc cu tendinţe criminale, în timp ce alţii vin în viaţă cu un simţ acut al purităţii, dreptăţii şi iubirii? Acestea şi sute de alte întrebări ne asaltează pe toţi, iar ele nu au nici un răspuns decât dacă sunt recunoscute drept consecinţele directe ale acţiunilor noastre din trecut, care au avut ca efect necesitatea de a prelua o nouă naştere.

"Fiecare dintre noi vine aici cu un anume program schiţat de el însuşi, ca urmare a acţiunilor săvârşite de el în trecut. El trebuie să îndeplinească acel program. Atunci când ultimul act al acelui program a fost îndeplinit, piesa se termină. Vine sfârşitul. Venirea lui este iminentă. Mai mult, sfârşitul nu poate interveni până când cel mai neînsemnat act al vieţii sale nu a fost îndeplinit. El trece atunci într-o altă viaţă şi aici, viitorul îi este stabilit pe baza propriilor sale merite. Astfel, fiecare individ înseamnă timp în marele calendar al erelor. Singurul lucru care poate pune capăt vreodată acestei rutine monotone este întâlnirea cu un îndrumător spiritual adevărat. Atunci când un om are această şansă, ea apare ca urmare a acţiunilor sale bune săvârşite de el în trecut şi înseamnă că momentul decisiv al îndelungatei sale evoluţii a sosit. Eliberarea sa este aproape."

Unele acţiuni au repercusiuni minore, altele au rezultate mai semnificative. Uneori, consecinţele unei acţiuni pot avea o asemenea amploare încât ele nu se pot manifesta într-o singură viaţă. Atunci trebuie să ne mai naştem pentru a experimenta în totalitate efectele acelor acţiuni. De exemplu, cineva aruncă intenţionat acid în ochii altcuiva, producându-i orbirea. Cel care a aruncat acidul poate fi sigur că se va naşte din nou, pentru a suporta urmările celor săvârşite. Întrucât acţiunea sa a fost destructivă, rezultatul ei de neînlăturat va fi o oarecare experienţă nefericită şi poate duce chiar la a se naşte orb. Aceasta este dreptate riguroasă, rezultat a ceea ce a făptuit individul. Nimeni nu poate scăpa de urmările propriilor fapte, chiar dacă ele au fost săvârşite în ascuns. Consecinţele tuturor acţiunilor trebuiesc suportate de făptuitor într-un moment oarecare în timp dacă ne-am născut în anumite condiţii specifice, aceasta nu s-a petrecut dintr-un capriciu al soartei sau dintr-o predeterminare accidentală. Este rezultatul direct a ceea ce am făptuit în trecut. În mod asemănător, orice ar fi să devenim în viitor, va fi rezultatul nemijlocit a ceea ce făptuim acum.

S-au scris numeroase cărţi despre viaţa de după moarte şi despre reîncarnare. Mulţi sunt la curent cu studiile medicilor şi ale psihiatrilor care au întreprins cercetări asupra unor oameni care au murit din punct de vedere clinic şi apoi s-au întors şi şi-au relatat experienţele. Unii psihiatri care au făcut experienţe cu privire la hipnoză au descoperit că cerându-le pacienţilor lor să regreseze în timp până la perioada când se aflau în pântecele matern, aceştia au regresat chiar mai departe, întorcându-se într-o viaţă trecută. Există numeroase relatări ale unor oameni din toată lumea care îşi amintesc vieţi trecute, sau care posedă capacitaţi sau abilităţi deosebite de la o vârstă fragedă, în timp ce acestea în mod normal ar fi necesitat o viaţă întreagă pentru a fi deprinse.

Aşa cum s-a văzut mai sus, atunci când moare un om, sufletului îi pot fi rezervate diferite experienţe. Renaşterea pe pământ este numai una dintre ele. În esenţă, reîncarnarea înseamnă că sufletul a trebuit să se reîntoarcă în acest plan de conştiinţă pentru a da seama de faptele săvârşite în trecut.

Scopul acestei cărţi nu a fost să demonstreze existenţa reîncarnării sau a vieţii de după moarte. Cititorul poate face cercetări pe cont propriu, întrucât există o mare cantitate de materiale asupra acestui subiect. Iar celelalte subiecte de care se preocupă învăţăturile sfinţilor nu necesită credinţă oarbă. Cititorul are de întreprins o cercetare temeinică asupra fiecărui aspect al învăţăturilor, ca şi în oricare alt domeniu. Pentru a beneficia de învăţăturile sfinţilor nu este necesar să se preocupe de originea reîncarnării şi nu este obligat să creadă în ea, sau în viaţa de după moarte. În mod logic am putea admite că această ipoteză poate fi adevărată, dar singura modalitate de a fi siguri vreodată este să ajungem dincolo de limitările propriului nostru sine şi să verificam dacă afirmaţiile sunt adevărate sau false.

¡

5. PREGĂTINDU-NE PENTRU MOARTE.

Deplângem moartea altora, dar arareori reflectăm în mod conştient la propria noastră moarte. De fapt, înţelept ar fi să ne preocupe propriul nostru sfârşit şi să ne pregătim pentru ceea ce ni se va întâmpla nouă apoi. Unde ne vom duce după ce vom păşi pragul morţii? Pe cine vom întâlni acolo? Nu ar fi oare prevăzător să ne punem aceste întrebări? Cărţile religioase vorbesc de aceste lucruri, dar arareori le acordăm atenţie, întrucât avem convingerea ca ele sunt închipuiri, poveşti, sau încercări de a-i îndepărta pe oameni de păcat şi de a-i îndemna să facă fapte bune. Cert este că noi toţi avem de trecut pragul morţii. Nimeni nu face excepţie. Prin urmare, de ce ne întoarcem privirile de la acest subiect?

Momentul morţii noastre nu este timpul cel mai potrivit pentru a începe să ne pregătim pentru moarte. Este mai lesne să o facem având timpul de partea noastră sau, aşa cum spune misticul chinez Lao Tse în Tao Te Ching – "Vino de hac piedicii atunci când ea este uşoară, înfruntă ceea ce este mare atunci când este mic. Toate lucrurile grele încep cu ceva uşor, toate lucrurile mari din lume încep cu ceva mărunt. Călătoria de o mie de mile începe cu un singur pas."

Acel prim pas, susţin misticii, este de a deveni conştienţi de ataşamentele noastre. Ataşamentele noastre sunt cele care ne fac să suferim şi ele ne fac, ni se spune, să ne reîntoarcem în aceasta lume. Parafrazând o rostire din Biblie: Acolo unde îţi este comoara, acolo îţi faci cuib. Comoara noastră este acel lucru de care avem cea mai mare grija. Dacă în momentul morţii noastre suntem puternic ataşaţi de oameni sau de lucruri din lume, nu vom fi în stare să ne ridicăm mai presus de aceste ataşamente. Asemenea unui magnet, ele ne vor târî înapoi la acest nivel: mintea este cea care îi dă sufletului nostru direcţia. Există o înţelegere cu totul greşită cu privire la ataşament şi la detaşare. Detaşarea nu are înţeles de renunţare.

Cel care renunţă la avere ar putea continua să se gândească toată ziua la bani, iar cel care renunţă la sex poate fi obsedat ziua întreagă de dorinţe. Detaşarea înseamnă a te ridica mai presus de obsesie şi de dorinţa de a avea sau de a stăpâni o persoana sau un lucru. Pe de alta parte, a deveni detaşat nu înseamnă în nici un caz a înceta să iubeşti. Atunci când doi oameni sunt împreună un timp, este normal ca între ei să apară o legătură. Dar ataşament înseamnă a fi preocupat de cineva sau de ceva în asemenea măsură încât aceasta să ducă la pierderea liniştii şi a echilibrului. Aceasta include cea mai răspândită obsesie – obsesia lui EU şi AL MEU. Atunci când murim, aceste ataşamente ni se înfăţişează şi ne copleşesc atenţia, făcându-ne plecarea dincolo foarte grea.

Cei mai mulţi consideră firesc să-şi facă pregătiri, dacă intenţionează să plece în altă ţară. Trebuie să stabilească, cel puţin, mijloacele de transport şi locurile unde se vor opri. În aceste probleme lumeşti suntem atât de grijulii încât arareori întreprindem o călătorie importantă fără a face în prealabil tot felul de planuri. Dar în perspectiva călătoriei unice pe care o are de făcut fiecare din noi, puţini oameni fac ceva. Cine se întreabă măcar unde duce de fapt acea călătorie prin moarte, sau cum se poate pregăti cineva pentru a o face mai lină?

De-a lungul secolelor, filosofii nu au cruţat nici un efort pentru a dezlega taina morţii. Dar fapt este că intelectul a eşuat. Învăţaţii şi ignoranţii sunt la fel de neajutoraţi în a afla răspunsul. Cât de mulţi oameni trebuie să fi avut acelaşi gând: ce bine ar fi dacă cineva s-ar întoarce să-şi povestească experienţele reale! Facem presupuneri cu privire la ce înseamnă moartea, dar presupunerile noastre sunt doar plăsmuiri ale imaginaţiei noastre – vise care să ne mângâie de aceasta sumbră certitudine a sfârşitului vieţii fiecăruia.

Sfinţii sau adevăraţii îndrumători spirituali au dezlegat taina morţii. Prin lucrarea pe care o săvârşesc asupra lor şi prin controlul pe care îl dobândesc asupra propriei lor conştiinţe, ei pot părăsi în fiecare zi corpul omenesc şi pot călători în alte tărâmuri ale existenţei. Învăţând de la ei, putem dobândi şi noi mijloacele de a triumfa asupra morţii.

Ei ne învaţă că moartea nu este de temut. Ea este doar numele dat fenomenului de părăsire a corpului de către suflet. Moartea este doar retragerea sufletului de la simţurile dense şi pătrunderea lui în regiuni mai

subtile. Este numai abandonarea actualului veşmânt, corpul. Aceasta nu înseamnă nimicire. Există viaţă după moarte.

Sfinţii au vorbit pe larg despre aceasta. Ei au descris metoda trecerii de la un nivel al fiinţării la altul. Folosind metoda meditaţiei împărtăşită de ei, discipolul poate învăţa să treacă pragul morţii şi să se reîntoarcă în corp după voie. Numai cel al cărui suflet a călătorit prin tărâmurile mai subtile înainte de moarte, poate înţelege această realitate. Numai experienţa îi poate transmite cuiva ce înseamnă aceasta. Intelectul este neputincios să o cuprindă. Ne vom ocupa mai pe larg de aceasta în capitolul despre meditaţie.

Pentru moment, trebuie să lăsăm deoparte acest subiect spre a ne putea concentra asupra problemei urgente cu privire la ce trebuie făcut înainte de orice. Dacă ne aflăm într-o casa în flăcări, ne vom gândi mai înainte de toate la calea cea mai rapidă de a ieşi afara, înainte de a ne pune întrebarea cine a dat foc şi când şi de ce s-a pus focul. Răspunsul la aceste întrebări poate fi aflat după ce am scăpat.

¡

6. SĂ DEZVOLTĂM NATURA NOASTRĂ SPIRITUALĂ.

Atâta vreme cât priorităţile noastre se vor concentra asupra aspectelor materiale ale vieţii, vom continua să fim, lăuntric, din ce în ce mai dezamăgiţi şi mai nemulţumiţi. Echilibrul real şi bucuria permanentă vor fi atinse numai atunci când ne vom stabili priorităţile ţinând seama de natura noastră spirituală şi vom acţiona apoi în conformitate cu aceste priorităţi. Chiar şi acest prim pas este totuşi dificil, pentru că ne bazăm priorităţile pe greşita noastră înţelegere a cine suntem.

Noi credem că suntem corpul. Ne identificăm cu natura noastră fizica pentru că aceasta este partea cea mai uşor de perceput din noi. Dar să ne gândim doar o clipă: dacă ne aflăm în corp, înseamnă aceasta că noi suntem corpul? Corpul acesta este într-o permanentă schimbare. Ce avem noi în comun cu copilul de acum 10, 15, sau 60 de ani? Nu prea multe. Nu ne-a mai rămas de atunci nici măcar o singură moleculă. Suntem fixaţi totuşi în ideea că noi suntem acest corp, pentru că în decursul întregii zile nu ne dezlipim atenţia de la priveliştile şi sunetele lumii materiale. Cert este că deşi ne aflăm în corp, noi nu suntem corpul – şi cu toate că îndeplinim în lumea aceasta unele roluri, noi nu suntem aceste roluri.

Dacă presupunem că suntem doar fiinţe materiale, ne vom organiza viaţa, scopurile şi priorităţile în conformitate cu această percepţie. Priorităţile noastre se vor axa în cea mai mare parte asupra modului de a dobândi bani, statut social, securitate materială, frumuseţe fizică, sănătate şi o mulţime de alte lucruri asemănătoare. Aceste priorităţi ne îngrădesc deplina dezvoltare. Ele provin din conştiinţa noastră mărginită asupra a ceea ce suntem. Toate mărginirile omeneşti provin dintr-o mare slăbiciune omenească, aceea a egoului, a ideii că noi suntem personalitatea noastră, o fiinţă fizică, centrul a toate – că aici totul există pentru mine. Egoul este focalizarea asupra propriei persoane, obsesia fiecăruia despre mine, însumi şi eu. Egoul este cel care într-una doreşte să controleze. Egoul este cel care întotdeauna vrea să

posede. Atâta vreme cât ne identificăm pe noi înşine cu egoul nostru, suferinţa şi limitările noastre vor continua.

Misticii spun că noi suntem fiinţe spirituale care parcurg o existenţă omenească şi nu fiinţe omeneşti care au experienţe spirituale. Diferenţa are implicaţii considerabile, iar înţelegerea ei ne ajută să ne reconsiderăm părerea asupra a cine suntem noi. Noi suntem fiinţe spirituale aflate pe calea veşniciei, care au de îndeplinit îndatoriri în planul fizic. Nu suntem doar copii ai Pământului care încetează să existe odată cu moartea. Dacă ne vom da seama că suntem fiinţe spirituale, atunci ne vom fixa ţelurile în consecinţă, iar priorităţile noastre se vor armoniza de la sine.

Egoul nostru este singurul ecran care ne separă de natura noastră spirituală. Pentru a ne dezvolta spiritual trebuie să învăţăm să ne înlăturăm egoul. Aceasta nu se petrece cu uşurinţă. Avem de înlăturat atâtea obişnuinţe şi straturi de lăcomie, de dorinţă, frică, furie, egoism şi ignoranţă – cărămizi ale trainicului zid al egoismului nostru – înainte de a putea avea conştiinţa a ceea ce suntem. Acesta este handicapul nostru. Este falsul nostru bagaj, adunat de noi în călătoriile noastre; şi în mod paradoxal, renunţând pur şi simplu la el, putem descoperi fiinţa spirituală care suntem noi.

Cineva care admira cândva sculpturile lui Michelangelo i s-a adresat astfel: "Cum de aţi putut realiza asemenea sculpturi minunate?" Michelangelo a răspuns: "Nu este greu. Înlătur doar ceea ce prisoseşte. Formele au fost aici." La fel şi în spiritualitate, dacă ne debarasăm de straturile apăsătoare şi grosolane care ascund adevărata noastră natură, vom deveni mai subtili, mai luminoşi şi mai liberi. Nu avem nevoie să dobândim nici o însuşire nouă. Le avem dintotdeauna. Trebuie să îndepărtăm doar crustele şi să îngăduim naturii noastre spirituale să apară de la sine.

Pentru cei care reuşesc să învingă dominaţia minţii, dimensiunea spirituală devine adevărata lor realitate, chiar în timp ce trăiesc în planul acesta pământesc. Câtă vreme suntem absorbiţi de panorama lumii, nu putem depăşi stresul şi neliniştea, atât de caracteristice lumii noastre moderne. Câtă vreme îngăduim simţurilor noastre să ne conducă, vom continua să ne depărtăm de adevărata comoara care există în interior. Cât timp vom continua să vânăm fericirea în lumea exterioară, vom fi dezamăgiţi în continuare. Evoluţia spirituală ne redirecţionează spre interior. Doar în acest fel are loc lărgirea conştiinţei – atunci când ea este îndreptată către interior şi ascendent. Tendinţa obişnuită a minţii este spre exterior, încât dacă nu îi modificăm orientarea, înclinaţia ei firească va continua să ne împingă în lumea exterioară.

Sfinţii subliniază deosebirile între extremele comportamentului omenesc, pentru a ne ajuta să alegem direcţia către care vrem să ne îndreptăm. Sarcina de a ne alege viitorul şi de a opta pentru ceea ce vrem să fim ne aparţine nouă. Dacă vrem să dobândim mulţumire şi bucurie permanentă, sfinţii ne sfătuiesc să ne îndreptăm atenţia către interior şi să experimentăm bucuria interioară. Dacă râvnim la agitaţia, confuzia şi suferinţa finală a permanentei schimbări, atunci ne putem îndrepta energiile

asupra lumii din jurul nostru şi să îngăduim ca simţurile să ne conducă. Sfinţii numesc lucrurile pe nume; ei nu-şi precupeţesc cuvintele pentru a descrie implicaţiile alegerii pe care o facem.

¡

Captivaţi de lume.

De o parte, spun sfinţii, există cei mistuiţi în focul dorinţelor şi a nesaţului lor. Ei sunt victimele chinuite şi dezamăgite ale iluziei, căutând fericirea în ceea ce este vremelnic. Ataşamentul şi aversiunea, dorinţa şi mânia le ard măruntaiele şi le umbresc natura spirituală. Satisfacerea sinelui lor şi refuzul a câte ceva îi menţin într-o veşnică oscilaţie – către ceea ce iubesc şi dinspre ceea ce urăsc. Ei sunt mânaţi dintr-o extremă în alta de biciul orgoliului, a urii, sexului şi lăcomiei. Inimile le sunt pustii şi sunt în permanenţă dezamăgiţi. Asemenea cerşetorilor aleargă de la o uşă la alta, dar foamea nu le este niciodată ostoită. Nimic nu pare să-i trezească la realitate, nici chiar moartea celorlalţi. Ei văd numai paravanul, haina exterioară – corpul, iar întrucât acesta sfârşeşte, după cum ştim cu toţii, într-un pumn de ţărână, vieţile lor sunt lipsite de sens şi superficiale. În ceea ce îi priveşte, natura lor spirituală nu există. Ideea de a o dezvolta nici nu le trece prin minte, deşi acesta este unicul şi singurul lucru care le-ar face viaţa mai bună; însa ei şi-au înăbuşit cu desăvârşire cel mai pozitiv aspect al naturii lor sub o multitudine de poveri grele făurite de ei înşişi. Cine ar putea înfăţişa, întreabă sfinţii, tainica suferinţă, neliniştea şi chinul pe care trebuie să le suporte aceştia?

¡

Fermecaţi de spirit.

De cealaltă parte, sfinţii îi înfăţişează pe cei care trăind în lume şi îndeplinindu-şi îndatoririle, rămân detaşaţi. Fiind mereu conştienţi de natura lor spirituală, ei rămân în permanenţă în legătură cu ea. Ei trăiesc în mijlocul iluziei şi nu sunt înşelaţi. Ei sunt profunzi şi totuşi duc o viaţa simplă. Nu dispreţuiesc pe nimeni. Nu gândesc rău despre nimeni, nici nu-şi înşeală semenii. Gândirea lor este limpede asemenea cristalului şi sunt eficienţi în tot ceea ce fac. Inima lor este deschisă tuturor. Ei nutresc iubire adevărată faţă de toate fapturile vii. Ei au realizat deplin potenţialul nepreţuitului dar care este forma omenească. Ei nu doar există – ci trăiesc o viaţă plină de sens, de năzuinţă şi de bucurie. Ei au atins echilibrul desăvârşit între îndatoririle lor lumeşti şi cele spirituale şi s-au eliberat de tensiunea şi suferinţa lumii. Aceştia sunt oamenii care au făcut din spiritualitate prioritatea lor absolută şi trăind învăţăturile sfinţilor în fapt, şi-au contopit conştiinţa cu puterea aflată la baza întregii vieţi.

¡

7. NECUPRINSUL INFINIT.

Cel fără de nume a fost obârşia cerului şi a pământului.
El este tainic şi firesc şi există înaintea cerului şi pământului.
Neclintit şi impenetrabil, necuprins infinit;
Singur se susţine şi nu se schimbă niciodată;
Pătrunde totul şi niciodată nu este epuizat.

El este Mama universului, din care s-au iscat toate lucrurile.

Nu-i ştiu numele, încât îl numesc Tao.

Din Tao te Ching, cap. 1 şi 25

Diferiţii mistici au numit necuprinsul infinit Tao, Shabd, sau Cuvântul. Savanţii îl numesc "energia creatoare" sau "energie vibratorie". Asemenea misticilor, savanţii spun şi ei că această energie vibratorie este omniprezentă în fiecare particulă a universului fizic. Aceeaşi energie a furnizat forţa pentru crearea universului, forţa lui Big Bang, pe care savanţii îl situează la începutul creaţiei.

Guru Amar Das, cel de al treilea mare Maestru spiritual al Sikh, spune în Adi Granth:

Din Shabd a emanat întreaga creaţie, De Shabd este desfiinţată.

Şi prin Shabd este din nou creată.

Ştiinţa spirituală şi ştiinţa materială sunt în deplin acord asupra creierii şi menţinerii universului de către o forţă, sau de o a toate pătrunzătoare energie vibratorie.

Iisus spune:

La început a fost Cuvântul şi Cuvântul era la Dumnezeu şi Dumnezeu era Cuvântul.

Acesta era întru început la Dumnezeu.

Toate prin el s-au făcut; şi fără el nimic nu s-a făcut din ce s-a făcut.

Nu este nici o coincidenţă în faptul că Iisus numeşte aceasta energie vibratorie Cuvântul. Asemenea oricărui cuvânt, acest Cuvânt este o energie care are o frecvenţă de vibraţie, emite un Sunet şi are o putere magnetică intrinsecă. Însă Cuvântul lui Dumnezeu la care se referă Iisus nu este un grup de simboluri care poate fi rostit în vreo limbă, căci cum ar fi putut avea acel fel de cuvânt puterea de a crea universul? Acest Cuvânt la care se referă Iisus nu este un cuvânt scris sau rostit din nici o limbă sau scriptură – fie aceasta Biblia sau oricare altă carte sfântă. Prin acest Cuvânt se înţelege puterea infinită dinapoia tuturor puterilor, însăşi viaţa şi iubirea Fiinţei Supreme, o putere care se revarsă neîncetat de la El. Este însăşi forţa vitală a creaţiei şi ea este prezentă în toate.

În cartea sa Yoga şi Biblia, Joseph Leeming ne spune: "Acesta este Cuvântul la care s-au referit învăţăturile sfinţilor în decursul tuturor secolelor istoriei consemnate. Cu multe mii de ani în urmă l-au împărtăşit Adepţii Regelui şi Preoţii Iniţiaţi care acordau iniţieri în Misterele Egiptului antic. Mai târziu, în vechea Grecie, el a fost împărtăşit aspiranţilor deveniţi apţi, de către Hierofanţi sau revelatori ai cunoaşterii sacre, care conduceau Misteriile Orfice şi Eleusine. El este cel care a fost menţionat în Vede – scripturile sfinte ale Indiei. În vechea Persie, Zarathustra a împărtăşit cunoaşterea despre puterea şi practica Sunetului interior divin. Cuvântul, numit în greceşte Logosul, le-a fost cunoscut celor mai mari filosofi greci din antichitate, ca Pitagora, Heraclit, Socrate şi Platon. Socrate se referea la ascultarea unui tainic Sunet Interior care îl transporta în extaz în lumi mai înalte. În China antică el a fost cunoscut ca Tao şi a fost împărtăşit de filosoful Lao Tse."

Iisus le-a împărtăşit discipolilor săi înţelesul Cuvântului şi i-a iniţiat în practicarea lui. Pentru lămuriri foarte competente ale învăţăturilor lui Iisus despre Cuvânt, cititorul interesat poate cerceta cărţile lui Maharaj Charan Singh, Lumina asupra Evangheliei după Matei şi Lumina asupra Evangheliei după Ioan şi cartea lui John Davidson – Evanghelia lui Iisus: În căutarea Învăţăturilor lui Originale. După cum se poate vedea din aceste scrieri, puterea Cuvântului le era cunoscută atât primilor părinţi ai Bisericii creştine, Esenienilor şi Gnosticilor, cât şi cunoscutului filosof egiptean Plotin şi celorlalţi filosofi mistici neoplatonicieni din secolul al doilea şi al treilea, din Alexandria. Puterea aceasta este de asemenea menţionată în Coranul Musulmanilor.

După perioada lui Mahomed, mulţi oameni sfinţi Mahomedani vestiţi şi-au iniţiat discipolii în înţelesul şi tainele Cuvântului – unul dintre ei fiind misticul Rumi.

Din acestea se poate deduce că învăţătura despre Cuvânt nu este ceva nou. De fapt, marii mistici spun că ea a existat de la începuturi şi, sub mulţime de nume diferite de-a lungul erelor, a fost predicată acelora pregătiţi să o primească. Brian Hines, în cartea sa Şoapta lui Dumnezeu – Tunetul Creaţiei: Ecouri ale Realităţii Absolute în Fizica Nouă, ne spune: "Oricine doreşte să parcurgă drumul către adevărul ultim, trebuie să înainteze pe valul Spiritului care apare ca o vibraţie sonoră – sunetul Realităţii Absolute. Sunetul acesta este auzit nu de urechile fizice, ci de o facultate a sufletului. Misticul Maharaj Sawan Singh spune că el "este auzit cu auzul sufletului. Sunetul este de fapt Dumnezeu în acţiune. El se proiectează pe Sine în toate şi se desfată în acest joc. Este muzica neiscată care răsună în interior. Ceea ce auzim în interior este ecoul său; sesizându-l, mintea devine liniştită. Prin concentrare, energia conştiinţei noastre este înălţată la un nivel de la care ea poate fi atrasă de puterea Spiritului (Cuvântul). Atunci, sufletul încearcă o mare bucurie ascultând ceea ce a fost denumit Muzica Divina, sau muzica sferelor."

i

Sunetul interior.

Hines continuă cu următoarele observaţii: ". Vibraţiile sonore ale Spiritului au fost descrise de savanţi spirituali aparţinând multor religii, ţări şi epoci diferite. Cum putea fi altfel? Esenţa Realităţii Absolute va fi percepută de oricine ştie cum să intre în contact cu ea. Desigur, misticii descriu în mod diferit muzica Spiritului, în funcţie de cultura şi mediul lor. Richard Rolle descrie experienţa sa a Duhului Sfânt în acest mod:

Pacea aceasta simţită de Spirit este foarte dulce. O muzica divină şi mângâietoare coboară pentru a-l umple de bucurie. Mintea este vrăjită de această muzică sublimă şi suavă şi ea cântă bucuria iubirii veşnice. (Am simţit) o inspirare şi percepţie a sunetului spiritual ceresc care este imnul de veşnica slavă şi încântare, o melodie inaccesibila auzului obişnuit. Aceste sunete nu pot fi cunoscute sau auzite de nimeni înafara celui care le primeşte, iar acesta trebuie să se păstreze pe sine curat şi separat de lume. Nimeni dintre cei care sunt înrobiţi de lucrurile lumeşti nu poate şti nimic despre el.

Iată cuvintele unui mistic Sufit din sec. XII, Hazrat Inayat Khan – care a trăit cu aproximativ 600 de ani mai târziu şi la distanţă de jumătate de lume de misticul englez Rolle. Dar mesajul lor esenţial este, totuşi, acelaşi:

Sunetul esenţial este numit de Sufiţi saut-e-sarmad; întregul spaţiu este plin de el. Cel care cunoaşte taina sunetului, cunoaşte taina întregului univers. sunetul esenţei continuă în permanenţă înlăuntrul, împrejurul şi în preajma omului. De obicei nu este auzit, pentru că atenţia omului este centrată în întregime în existenţa materială. Cei care sunt capabili să audă saut-e-sarmad şi să mediteze asupra lui sunt absolviţi de toate grijile, neliniştile, supărările, temerile şi bolile; iar sufletul este eliberat din robia simţurilor şi a corpului fizic. Sufletul celui care ascultă devine conştiinţa a toate pătrunzătoare. Taoiştii Chinezi ne învaţă că Tao, sau Spiritul, poate fi perceput că sunet. Livia Kohn spune că "în cosmologia filosofiei mistice Taoiste, Tao poate fi imaginat ca un sunet de o anumită lungime de undă care pătrunde şi cuprinde tot ceea ce există. Sau după cum îl definesc taoiştii înşişi, este o calitate anumită a qi (energia cosmica) care constituie baza şi care alimentează întreaga existenţă." "Plotin, un mistic venit din Egipt care preda filosofia la Roma în sec. al 3-lea, scria că "energia circulă în univers şi nu există extremitate la care ea să fie diminuată". Peter Gorman observă că "Plotin vorbeşte adesea de cosmos ca fiind o armonie, dar adevăratul lăcaş al muzicii divinităţilor este lumea inteligibilă aflată dincolo de cosmosul tridimensional. Descriind călătoria sa mistică în acea lume, Plotin îi cere celui iniţiat să aştepte până când va auzi sunetele muzicale care provin din inteligibil:

Dacă, de exemplu, cineva s-ar aştepta să audă un sunet dorit, l-ar discerne dintre alte sunete şi şi-ar aţinti auzul atunci când, printre celelalte senzaţii auditive, el s-ar asemăna cu modelul; de asemenea să evite pe pământ ascultarea sunetelor perceptibile decât dacă sunt strict necesare şi să-şi păstreze facultatea fizică de percepţie pură şi pregătită să audă sunete din înalt. "S-ar putea da mult mai multe exemple care să ateste că numitorul comun al oricărei religii profunde şi al disciplinei mistice este comuniunea conştientă cu Cuvântul sau Dumnezeu. Experimentul meditaţiei contemplative a fost repetat de multe ori, de-a lungul multor secole, în multe culturi, iar rezultatele obţinute de cercetători serioşi ai adevărului sunt întotdeauna aceleaşi. A toate pătruzătoarea energie a Spiritului, Tao, Saut-e-Sarmad, Duhul Sfânt – numele nu are însemnătate – este perceput ca o vibraţie spirituală audibilă."

¡

Lumina interioară.

Şi fireşte, că lumina divină, lumina lui Dumnezeu nu este separată de sunetul Său. Maharaj Sawan Singh spune: "Cuvântul le emite pe amândouă, atât lumina cât şi sunetul. La această extremitate, în planul fizic, lumina şi sunetul se pierd în materia densă. În planurile mai subtile sunetul este auzit iar lumina este vizibilă. La extremitatea superioară, Sunetul este cea mai subtilă muzică, neauzită urechilor omeneşti – iar Lumina este cea a milioane de sori şi de lune într-o rază. Cu toate că puterea spiritului îmbină atât lumina

cât şi sunetul, misticii desăvârşiţi subliniază adesea manifestarea audibilă a lui Dumnezeu în Acţiune. Cartea Facerii (1:3) ne spune: "Si a spus Dumnezeu, să fie lumină: şi lumină se făcu." Aceasta presupune că rostirea, glasul lui Dumnezeu, a precedat lumina Sa. Sunetul tinde de asemenea să fie prima însuşire a Spiritului percepută de discipolii începători în meditaţia contemplativă.

"Întotdeauna, atât sunetul cât şi lumina îl întovărăşesc pe discipolul spiritual în ascensiunea sa prin regiuni superioare de conştiinţă către realitatea lui Dumnezeu. Sunetul, spun misticii desăvârşiţi, provine din lumină, iar lumina provine din sunet. În mod asemănător se comportă şi electromagnetismul: după cum afirmă (savanţii) Hazen şi Trefil, "Electricitatea şi magnetismul sunt doua aspecte inseparabile ale aceluiaşi fenomen: nu puteţi obţine una fără cealaltă." Spiritul apare de asemenea sub doua aspecte pentru a călăuzi sufletul Acasă.

Maharaj Charan Singh scrie: "Cuvântul îmbină atât lumina cât şi sunetul. Sunetul este menit să arate direcţia de unde vine, iar lumina ne permite să călătorim într-acolo." ". Maharaj Seth Shiv Dayal Singh vorbeşte despre existenţa a cinci sunete care corespund celor cinci regiuni ale creaţiei: "Fiecare regiune îşi are Sunetul ei distinctiv şi taina sa caracteristică. Prin Sunetul fiecărei regiuni sufletul se poate înălţa treptat, de la o regiune la alta, până la cel mai înalt stadiu."

Se naşte apoi întrebarea, de ce nu putem auzi sau vedea Cuvântul, Spiritul? Hines vorbea într-un paragraf precedent: "Fizicianul Nick Herbert observa: "există o strânsă paralelă între simţul văzului şi auzului, pentru că ambele presupun perceperea frecvenţelor de o anumită vibraţie." El spune că vederea fizică este "o percepere subiectivă a vibraţiilor electromagnetice cu lungimi de unda între 400 şi 700 nanometri (miliardimi de metru), cunoscute altfel drept lumină. urechea este sensibila la frecvenţele sonore între 20 şi 20.000 de vibraţii pe secundă. Corpul omenesc este incapabil să simtă vibraţii înafara acestor limite.

"Spiritul este o vibraţie non-materială a lui Dumnezeu în Acţiune, încât nu poate fi văzut sau auzit de ochii sau urechile fizice – oricât de sensibile ar fi aceste organe. În fapt, perceperea de către noi a fenomenelor materiale ne împinge conştiinţa în exterior şi în jos, departe de punctul unde poate fi contactat Spiritul. Noi nu suntem conştienţi de această capacitate a sufletului, pentru că atenţia noastră este împrăştiată şi nu concentrată. După cum energia unei cisterne de petrol focalizată asupra unui unic proton ar avea o forţă covârşitoare, la fel ar fi posibil pentru conştiinţa noastră să devină una cu Spiritul, dacă ar putea fi focalizată într-un singur punct. Aşa cum a spus Iisus: "de va fi ochiul tău singur, tot corpul tău va fi plin de lumina şi Sunet." (Matei 6:22)

Maharaj Sawan Singh scrie: "Cuvântul răsună în fiecare atom. Nu-l auzim pentru că nu suntem în contact cu el înlăuntrul nostru". Ce ne împiedică să intrăm în contact cu această putere imanentă? Lipsa de concentrare. Cunoaşterea desăvârşită, beatitudinea şi iubirea se află în interiorul nostru şi nu în exterior. Însă atenţia noastră este în totalitate

împrăştiată în exterior, în senzaţiile fizice, în gânduri, imagini, fantezii şi emoţii. Tărâmurile interioare rămân necunoscute – terra incognita. Chiar dacă reuşim să închidem ochii şi pentru o clipă să uitam lumea exterioară, ne rămâne conştiinţa corpului nostru şi aceasta de asemenea ne ţine legaţi de realitatea limitată.

Maharaj Charan Singh scrie: "Spiritul este prezent chiar şi acum în corpul nostru. Sufletul este doar o rază a acelui Spirit, iar sufletul este răspândit în tot corpul. trebuie să readucem această conştiinţă înapoi în centrul ochiului spre a fi atrasă de acel Spirit, iar apoi el va ridica sufletul în sus. Spiritul este omniprezent, dar trebuie să aducem conştiinţa la nivelul de unde Spiritul poate atrage sufletul asemenea unui magnet." ". Meditaţia contemplativă înalţă sufletul până la un plan de conştiinţă unde el se contopeşte cu a tot pătrunzătoarea energie conştientă a Spiritului. Aceasta are o oarecare asemănare cu lansarea unui vehicol spaţial. Să consideram sufletul drept vehicolul principal care trebuie înălţat în spaţiu. Mintea este racheta puternică în vârful căreia stă vehicolul. Corpul nostru este rampa de lansare şi edificiul care suportă diferitele componente ale vehicolului spaţial. Misiunea – ţelul suprem, este plasarea vehicolului principal – sufletul – pe o orbită înaltă.

". Rampa de lansare a corpului nostru joaca un rol important în pregătirea acestei misiuni. Oricum, mijloacele prin care luăm cunoştinţă despre meditaţie şi despre celelalte metode de cercetare ale ştiinţei spirituale sunt simţurile noastre fizice. Însă după cum edificiul care susţine vehicolul spaţial este îndepărtat în ultimele secunde dinaintea lansării, la fel şi noi trebuie să devenim detaşaţi de materialitate – incluzând şi corpul nostru – înainte ca transportul mistic în sfere mai înalte de conştiinţa să aibă loc. Forţa necesară acestui transport provine iniţial de la minte, care slujeşte drept rachetă care învinge atracţia simţurilor fizice şi a gândurilor despre această lume.

". În meditaţia contemplativă savantul spiritual repetă cuvinte asociate cu planurile non-materiale ale existenţei. Aceasta îndepărtează treptat mintea de domeniul cel mai de jos al creaţiei, întocmai la fel cum motoarele rachetei purtătoare ale vehicolului îl ajuta să se ridice deasupra rampei de lansare – la început abia mişcându-se, apoi din ce în ce mai rapid, până când dispare în nori. Vehicolul principal, sufletul, controlează racheta minţii, dar fără forţa ei, el nu s-ar putea înălţa.

"Apoi, după atingerea unei anumite altitudini, această rachetă se desprinde, iar vehicolul principal călătoreşte în continuare prin propria sa putere. În mod asemănător (într-o oarecare măsură), sufletul abandonează mintea. iar Spiritul devine forţa motrice a transportului mistic. Puterea aceasta este audibilă sub forma Sunetului şi este vizibilă ca lumina. Este dinamul divin care energizează fiecare parte a creaţiei. Maharaj Charan Singh spune: ". Sunetul acesta nu ne conduce doar, ci cu adevărat ne poartă înapoi la Tatăl. Mai întâi îl urmărim; apoi, pe măsură ce realizăm progrese interioare ne contopim cu el şi ne înălţăm sau ascendem spre căminul nostru prin

mijlocirea Sunetului, Cuvântului. El ne atrage în permanenţă spre interior, asemenea unui magnet şi ne atrage acasă."

¡

8. CEI CINCI PILONI AI SPIRITUALITĂŢII.

Sfinţii au un punct de vedere foarte pozitiv şi optimist în ceea ce ne priveşte. Cu toate că ei îşi dau seama de penibila noastră situaţie, de starea noastră obişnuită, ei au în vedere, de fapt, ceea ce am putea noi deveni. Ei ştiu că fiecare om poate deveni o fiinţă desăvârşită, luminoasă şi fericită. Ei ştiu de asemenea că cei mai mulţi dintre noi nu au cunoştinţă de acest lucru, pentru că minţile noastre au fost întunecate de ataşamente şi irosite în activităţi dăunătoare, încât am pierdut discernământul cu privire la modul în care pot fi aflate adevărata pace şi bucurie. Îndată ce ne vom da seama de marele nostru potenţial, ne vom dedica fireşte dezvoltării a ceea ce există în noi în stare latentă. Ne vom asigura că făptuim acţiuni care favorizează evoluţia spirituală şi vom evita acţiunile negative, destructive, sau cu urmări nefericite.

Pentru a ne ajuta să evitam nenumăratele capcane aflate pe parcursul spre ţelul nostru, învăţăturile sfinţilor ne povăţuiesc să ne concentram eforturile asupra a cinci puncte principale:

Să urmăm îndrumările unui învăţător adevărat actualmente în viaţa;

Să renunţăm la a ne hrăni cu carne, păsări, peşti şi ouă;

Să ducem o viaţă cinstită, morală;

Să ne înfrânăm de la folosirea drogurilor şi a alcoolului;

Să practicăm meditaţia două ore şi jumătate zilnic.

Aceştia sunt cei cinci piloni pe care se va sprijini şi care vor întări natura noastră spirituală. Aceasta este calea practică pentru a ne apăra şi a ne dezvolta pe noi înşine. Fără ea, ne vom da seama mai greu dacă greşim. Asemenea şinelor de cale ferată sau a liniilor trasate pe o autostradă, ei ne ajută să rămânem pe calea ferată sau să ne menţinem pe şosea. Ei dau o direcţie vieţii noastre, iar când păşim înafara acestor limite, putem fi siguri că ne depărtăm de ţel. Aceste cinci principii asigură o excelentă îndrumare practică pentru protejarea, sporirea şi intensificarea evoluţiei noastre spirituale.

¡

9. NECESITATEA UNUI ÎNDRUMĂTOR SPIRITUAL VIU.

Din chiar momentul în care au existat oameni pe acest pământ, au fost şi îndrumători spirituali, sfinţi sau mistici care să arate adevăratul scop al vieţii. Aşa cum s-a spus mai înainte, termenii sfânt, îndrumător spiritual sau mistic, folosiţi în aceasta carte, se referă la cel care şi-a stăpânit mintea, şi-a înălţat conştiinţa până la cele mai înalte regiuni spirituale, a văzut realitatea lui Dumnezeu faţă în faţă şi s-a contopit cu acea realitate.

Legea primordială şi fundamentală a învăţăturilor sfinţilor este că avem nevoie de îndrumarea unui dascăl spiritual care este actualmente în viaţa pentru a atinge realizarea lui Dumnezeu. Pentru un lucru atât de simplu cum este a învăţa să conducem automobilul, avem nevoie de un instructor. Dacă dorim să pilotăm un avion nu o putem face doar citind cărţi şi manuale. Dacă

atunci când învăţăm să pilotam nu avem cu noi un instructor, ne vom prăbuşi. Cu cât mai necesar ne este un îndrumător viu care să ne înveţe cum să trecem nevătămaţi prin realitatea dură a vieţii cotidiene, cum să facem faţă complexităţii lumii fără a ne pierde echilibrul, cum să pătrundem în planurile mai subtile ale existenţei şi să străbatem prin aceste regiuni interioare subtile prin care are de trecut sufletul odată ce părăseşte planul material.

Spiritualitatea este un domeniu extrem de complex şi complicat. Pentru a călători în regiunile interioare este necesar să avem o călăuză care cunoaşte aceste regiuni şi care le-a străbătut el însuşi. Atâta timp cât nu suntem în legătură cu cineva care este familiarizat deplin cu fiecare detaliu al regiunilor interioare pentru a beneficia de experienţa sa, ne vom da seama că este extrem de dificil fie şi să pornim în acea direcţie. Nimeni în aceasta lume, oricât de inteligent, plin de iubire şi credincios – nu ne poate ajuta să ajungem în acele regiuni interioare decât dacă le-a străbătut el însuşi. Aşa cum avem nevoie de un însoţitor pentru a călători într-un loc necunoscut şi periculos din lumea exterioară, avem nevoie de asemenea de un îndrumător şi în planurile interioare. Însă cum am putea avea încredere că cel care nu a ajuns şi nu a parcurs aceste planuri subtile ne-ar putea măcar întâlni de cealaltă parte a pragului morţii? De asemenea, cineva care nu a experimentat el însuşi realizarea lui Dumnezeu, cum ne-ar putea purta înapoi la Dumnezeu?

De fapt avem nevoie de un învăţător din momentul în care ne-am născut. Fie acasă, la şcoală sau în viaţa, cel mai bine învăţăm de la alţii. Este îndoielnic să existe în lume vreo meserie sau profesie care să poată fi însuşită fără profesor. Cum ne-am putea închipui că cel mai dificil dintre domenii, ştiinţa spirituala, poate fi însuşită fără profesor? Exigenţele ei sunt cu mult mai mari iar necesitatea unui profesor mult mai imperioasă decât pentru orice alt domeniu pe care ni l-am putea imagina. Îndrumătorul nostru trebuie să ne călăuzească nu numai prin viaţa, el trebuie să fie împreună cu noi şi să ne călăuzească dincolo de moarte.

Odată acceptată ideea că întotdeauna vom învăţa mult mai bine de la o alta fiinţă omenească şi că spiritualitatea este o ştiinţă ca oricare alta şi nu o credinţă oarbă, vom începe să preţuim şi să acceptam necesitatea unui îndrumător spiritual. Marii mistici sau sfinţii vin pe pământ chiar în vederea acestei misiuni. Ei vin nu spre a face din această lume materială un loc mai bun, ci pentru a ne revela calea realizării spirituale, pentru a ne elibera de robia fără sfârşit a naşterii şi morţii. Aceasta idee poate fi ilustrată prin următoarea parabolă:

Sa ne închipuim că într-o închisoare se află o mulţime de deţinuţi. Un om cu suflet caritabil care vizitează închisoarea constată că în tot timpul verii aceştia nu au apă rece şi atunci porunceşte să li se aducă zilnic ghiaţă. Un alt vizitator constată că ei primesc o hrană ordinară şi fără gust şi se asigură că li se vor da pe viitor mâncăruri gustoase. Un al treilea, milostivindu-se de cei închişi, le asigură haine călduroase pentru iarnă. Toţi aceşti oameni de bine reuşesc să le uşureze într-o oarecare măsură suferinţele detenţiei, dar ei

rămân mai departe închişi. Sunt în continuare în temniţă. Zidurile înalte îi despart în continuare de lumea exterioară, iar dorinţa de libertate este un vis irealizabil.

Vine apoi un alt vizitator: acesta are cheia porţii închisorii. El descuie poarta şi îi eliberează pe deţinuţi, care sunt liberi să se întoarcă acasă. Fără îndoială, acţiunea celui din urma răspunde adevăratei nevoi a deţinuţilor într-un fel în care faptele caritabile ale celorlalţi nu au putut-o face.

În mod asemănător, lumea aceasta este înfăţişată adesea de mistici ca fiind o uriaşă temniţă. Există o singură ieşire din aceasta temniţă – viaţa omenească – iar taina ei le este cunoscută numai sfinţilor. Prin urmare, sfântul este singurul care are cheia şi care poate deschide poarta. Numai un sfânt ne poate călăuzi pe drumul tăinuit al izbăvirii care este calea interioară şi să ne elibereze de suferinţă, într-un mod în care nu o poate face nici un alt procedeu.

Sfinţii din trecut au fost fără îndoială adevăraţi învăţători spirituali, dar acum noi nu putem beneficia de ei. Avem nevoie de un îndrumător spiritual care trăieşte acum. După cum un bolnav trebuie să consulte un medic în viaţă şi nu poate fi tratat de unul din trecut – oricât de renumit ar fi fost – avem nevoie şi noi de un îndrumător spiritual viu. Numai un îndrumător spiritual viu ne poate ajuta să descâlcim complexitatea vieţii care ne prinde în mrejele ei zi de zi.

Un îndrumător spiritual viu este esenţial pentru a ne dezvălui realitatea interioară a spiritului. Dacă am fi putut ajunge la realizarea lui Dumnezeu fără un învăţător viu, atunci niciodată în trecut nu ar fi fost necesar ca sfinţii să vină pe pământ în formă omenească. Dacă sfinţii din trecut ne-ar putea ajuta astăzi, ce nevoie ar fi fost ca ei să fi venit vreodată pe pământ? Dacă însuşi Dumnezeu, fără mijlocirea unei întrupări omeneşti vii având însuşirile Lui, ar putea înălţa sufletele până la acel stadiu spiritual superior, ce nevoie ar fi fost să apară vreodată în lume un îndrumător spiritual? Pe de alta parte, dacă la un moment anumit din istorie a fost necesar să apară un îndrumător spiritual în forma omenească, atunci astăzi există cu siguranţă o nevoie la fel de mare. Cert este faptul că pentru calea spirituala un îndrumător spiritual viu este o necesitate absolută. Şi Iisus a spus, la timpul sau: "Eu sunt calea, adevărul şi viaţa." (Ioan 14:6) Sfinţii şi misticii din toate locurile şi epocile au insistat asupra necesitaţii unei călăuze vii pentru călătoria interioara.

¡

Calea îndrumătorului spiritual.

Imaginea noastră despre tărâmurile înalte rămâne doar un concept mental câtă vreme nu le-am experimentat noi înşine. Este doar o proiecţie a minţii, o plăsmuire a imaginaţiei. Dar un adevărat îndrumător spiritual sau un sfânt nu se bazează pe concepte mentale, proiecţii ale minţii sau pe cele citite în cărţi. Un adevărat îndrumător spiritual vorbeşte din propria sa experienţă. Întrucât sfinţii s-au contopit în cea mai înaltă stare de beatitudine şi unitate cu Dumnezeu, ei împărtăşesc ceea ce au experimentat ei înşişi.

Adevăraţii mistici nu ne sfătuiesc vreodată să ne schimbăm religia. Ei vin să unească, nu să dezbine. Soarele are raze multe şi ne-ar putea părea

diferite una de alta, dar când privim la sursa lor vedem că ele sunt esenţialmente, una. Ne putem referi la Dumnezeu ca fiind Iehova, Iisus, Allah, Krishna, energia cosmică sau cu oricare alt nume, dar tot ceea ce dorim în realitate este să intram în contact cu acel Adevăr. Adevărata spiritualitate nu are nici o legătură cu riturile şi ritualurile religiilor noastre; ea are legătură numai cu iubirea care se află în fiecare din noi, indiferent în ce fel o manifestăm. În interiorul nostru nu exista limitări. Dorim să redescoperim moştenirea noastră firească – acea comoară care se află în interiorul nostru – iar adevăraţii îndrumători spirituali vin să ne înveţe tocmai modul în care să o realizăm. Ei înşişi s-au contopit din nou cu obârşia lor, căminul de unde venim. Pentru a realiza aceasta ei îşi părăsesc corpul după voie, parcurg cele mai înalte regiuni spirituale şi se întorc după voie pentru a-şi îndruma mai departe discipolii şi a-i învăţa să facă acelaşi lucru.

Adevăraţii îndrumători spirituali nu vin să schimbe lumea. În învăţăturile lor, ei arată că lumea aceasta nu este menită a fi un paradis. Dacă s-ar fi intenţionat aceasta, marii mistici şi sfinţi din trecut ar fi făcut-o până acum.

Sfinţii ne învaţă cum să ne focalizam conştiinţa şi să o contopim cu muzica încântătoare a spiritului lui Dumnezeu. Odată aflaţi în contact cu muzica interioară, mintea se înalţă împreună cu sufletul până când ajunge la propria ei obârşie, unde îşi regăseşte căminul pierdut. Sufletul, care a fost paralizat în labirintul minţii, îşi descoperă identitatea distinctă; biruitor, se contopeşte şi el cu propria sa obârşie.

¡

Semnele unui adevărat îndrumător spiritual.

Învăţăturile sfinţilor sunt gratuite, asemenea tuturor celorlalte daruri ale naturii ca aerul, apa şi lumina soarelui. Prin urmare, un adevărat îndrumător spiritual nu cere plată niciodată pentru nimic şi nici nu acceptă daruri pentru învăţăturile lui. Întotdeauna le împărtăşeşte gratuit. Învăţătorul nu cerşeşte niciodată şi nu este povară pentru nimeni, întreţinându-se întotdeauna pe sine şi familia sa, câştigându-şi propriile mijloace de trai. În aceste vremuri şi în această eră este foarte greu de găsit un adevărat îndrumător spiritual interesat exclusiv de ajutorarea oamenilor şi nu de banii lor. Un îndrumător spiritual adevărat nu este niciodată ostil celor care nu-i împărtăşesc convingerile, nici nu se plânge de atitudinea altora. Nu critică nici nu bârfeşte, nici nu săvârşeşte miracole asemenea unui magician pentru mulţumirea auditoriului. Este modest, discret şi îşi păstrează ascunse puterile. Un îndrumător spiritual adevărat îşi învaţă discipolii cum să mediteze asupra Cuvântului sau Shabd pentru a atinge realizarea lui Dumnezeu şi cum să-şi trăiască viaţa cotidiană pentru a consolida această lucrare spirituală.

¡

Avantajele de a avea un îndrumător spiritual viu.

Numai un sfânt cunoaşte totul cu privire la moarte. În clipa morţii, atunci când toate ne părăsesc: familia, averea, bunurile, corpul – singurul care rămâne împreuna cu discipolul este îndrumătorul său spiritual. El,

maestrul – învăţător desăvârşit, este întotdeauna cu noi atunci când trecem pragul morţii. După moarte el este cel care acţionează ca o călăuză a noastră în regiunile spirituale.

Cu cât progresăm mai departe în studiul misticismului, cu atât mai evident devine faptul că nu putem face nimic fără un îndrumător spiritual viu. Îndrumătorul nostru, prietenul, călăuza, exemplul viu al idealului nostru, devine pilonul central şi susţinătorul evoluţiei noastre spirituale.

Nenumărate sunt binefacerile pe care le obţinem primind îndrumare şi sfaturi din partea unui maestru viu. Aceasta ne dă posibilitatea de a deveni oameni mai buni – mai iubitori, mai eficienţi, mai atenţi – şi să ne îndeplinim mai bine atribuţiile de zi cu zi. El ne ajuta să ne înălţăm conştiinţa deasupra nivelului minţii şi materiei. Urmând îndrumările lui suntem transformaţi, întrucât venim în contact cu puterea lui Dumnezeu în interiorul nostru. Magia acestei puteri este cea care ne izbăveşte de toate limitările noastre.

Asemenea unui bijutier care luând o piatră brută şi îndepărtând tot ceea ce prisoseşte o poate transforma într-o piatra preţioasă, îndrumătorul spiritual îl face pe discipol conştient de propria sa spiritualitate înnăscută. Atunci când venim în contact cu un îndrumător spiritual adevărat, contemporan, ne descoperim propria esenţă preţioasă şi învăţăm în ce fel să o dezvoltăm şi să o revelăm deplin.

Un îndrumător în viaţă este pilonul central al structurii de sprijin de care avem nevoie pentru a ne asigura reuşita. Ajungând în preajma unui maestru viu, el ne împărtăşeşte patru principii călăuzitoare în vederea atingerii ţelului. El ne sfătuieşte să fim vegetarieni, să ducem o viaţa morală curată, să nu folosim droguri sau alcool, să meditām zilnic. Călăuza şi principiile călăuzitoare reprezintă cei cinci piloni pe baza cărora suntem apoi în măsură să edificăm o viaţă rodnică, plină de sens, echilibrată şi fericită.

¡

10. DE CE VEGETARIANISM?

În fiecare an se ard mii de kilometri de pădure pentru a-i pregăti în vederea creşterii vitelor. Copaci mari, puternici şi frumoşi sunt doborâţi pentru a planta nutreţ pentru vite. Aceasta se petrece la o scară aşa de mare încât afectează deja clima planetei. Mai mult, chiar şi în zone cu apă puţină, industria cărnii consumă multe mii de metri cubi de apa pentru creşterea păsărilor şi a vitelor. De asemenea, pentru a face faţa cererilor pieţii, industria peştelui afectează dramatic echilibrul ecosistemului oceanelor. Mor anual mii de delfini în plasele folosite pentru ton. Au dispărut deja un număr necunoscut de specii acvatice şi altele sunt în curs de dispariţie. Ecologic şi social, preţul plătit este foarte mare. A ne hrăni cu vite, peşti, păsări şi cu ouăle lor este dăunător moralmente, este inutil din punctul de vedere al sănătăţii şi cu mult mai costisitor. Ne putem asigura necesarul de proteine prin hrana de origine vegetală mult mai simplu şi mai economic, fără a fi nevoiţi să împovărăm atât de greu animale, păduri, pe noi înşine şi planeta.

Toxinele şi organismele patogene din carnea animalelor transmit oamenilor diferite boli. Concentraţia de acid uric din hrana animală împovărează corpul cu substanţe foarte greu de eliminat şi este cauza multor

probleme de sănătate. Examinându-ne îndeaproape corpul vom constata că din punct de vedere genetic nu am fost proiectaţi să mâncam carne. Dinţii şi unghiile noastre nu se aseamănă cu cele ale animalelor carnivore, iar intestinele noastre, spre deosebire de cele ale animalelor carnivore, sunt lungi, ceea ce face ca propria noastră capacitate de eliminare a toxinelor animale să fie periculos de lentă.

Luaţi în considerare soarta milioanelor de vaci, oi, peşti şi găini măcelărite anual pentru noi, spre a fi gătite şi mâncate! Le ucidem fără a le acorda vreun gând – fără îndurare – sau în cel mai bun caz o fac pentru noi alţii pe care îi avem la dispoziţie. Cât de senini suntem şi ce puţin ne priveşte suferinţa lor! Vom recunoaşte vreodată aceste fapte? şi ne vom da seama că tot acest chin este impus, iar toate aceste probleme economice, ecologice şi sociale sunt create pentru a ne satisface simţul gustului timp de câteva minute? Ceea ce nu înţelegem este că atunci când ne întemeiem bucuria pe suferinţa altor fapturi, atragem asupra noastră urmări negative şi nedorite.

Unii pot fi vegetarieni de dragul sănătăţii lor, sau din raţiuni sociale, umane, economice, etice sau ecologice, dar considerentul pentru care sfinţii ne sfătuiesc să ne abţinem cu desăvârşire de a mânca orice fel de carne, este unul spiritual: "Ceea ce semeni, aceea culegi". Povara acţiunilor destructive săvârşite în trecut pe care o purtăm cu noi este oricum grea şi ne apasă; trebuie să încetăm să sporim această povară cu care ne-am încărcat fără a ne da seama. Dacă semănăm suferinţă, într-o zi va trebui să culegem suferinţă. Dacă pentru hrana noastră ucidem sau îi plătim pe alţii să o facă, suntem răspunzători pentru fiecare dram de suferinţă pe care îl provocăm – atragem asupra noastră suferinţa într-o măsură egală cu suferinţa pe care o producem. Într-o zi vom avea de suportat consecinţele acţiunilor noastre, chiar dacă aceasta ne va obliga să ne întoarcem în creaţie într-o alta viaţa. Aceasta lege a compensaţiei echivalente, exact ca şi legea lui Newton în fizică, este precisă, implacabilă şi imuabilă. Este foarte greu să părăsim acest plan de conştiinţă dacă suntem răspunzători, direct sau indirect, de uciderea animalelor. Datoria este prea mare şi va trebui achitată. Acesta este considerentul pentru care adevăraţii îndrumători spirituali ne sfătuiesc să încetăm să ne hrănim cu sângele şi suferinţa altor fiinţe, pentru a înceta să sporim povara greutăţii foarte mari pe care o purtam oricum.

Un ac este atras în mod firesc de magnet; dar dacă aşezăm pe ac o greutate mare, el nu mai poate fi atras de magnet. În mod similar, ne va fi imposibil să avem acea inima nevinovată care să ne permită să realizăm progrese spirituale, dacă ne încărcăm în continuare cu poveri grele care slujesc la înlănţuirea noastră de nivelele inferioare ale creaţiei.

¡

11. SĂ DUCEM O VIAŢA CINSTITĂ, MORALĂ.

Modul în care ne trăim viaţa influenţează nemijlocit dezvoltarea naturii noastre spirituale. Un comportament moral corect – o spun toţi îndrumătorii spirituali – este însuşi fundamentul vieţii spirituale.

Învăţăturile sfinţilor cu privire la etică se bazează pe recunoaşterea acţiunilor benefice şi a celor dăunătoare evoluţiei spirituale. Sfinţii nu se

preocupă de moralitate exclusiv de dragul moralităţii. Ei sunt preocupaţi să ne facă să înţelegem legea acţiunii şi reacţiunii care conduce lumea. Ei vor să ne ferească de capcane şi de amăgiri. Ei ştiu că în obsesia noastră pentru plăceri căutăm fericirea acolo unde putem fi doar dezamăgiţi, nefericiţi şi înrobiţi. Principiile morale călăuzitoare pe care ni le arată sfinţii au menirea de a ne feri să intrăm în cercul vicios al acţiunilor şi reacţiunilor care ne leagă de creaţie.

¡

Problema sexului.

Misticii ne sfătuiesc să ne disciplinăm sexualitatea, pentru că ea atrage atenţia noastră în jos, spre corp. Ţelul nostru este să ne înălţăm atenţia – să ne ridicăm nivelul de conştiinţă – dacă vrem să ne dezvoltăm spiritualitatea. Orice ne atrage atenţia asupra obscurelor plăceri senzuale ale corpului ne coboară în lume şi astfel slujeşte la o mai strânsa legătură cu creaţia materială.

Stanley White, analizând în cartea sa „Eliberarea Sufletului„ problemele morale cu care se confruntă discipolul pe calea spirituală, atrage atenţia asupra faptului că mulţi îndrumători spirituali sunt căsătoriţi. El spune: "Ei ne arată că oricine poate, ducând o viaţă de familist, să practice totuşi cu succes calea mistica. Dacă ducem o viaţa de bun simţ, înfrânată, vom constata că meditaţia ne va detaşa treptat de necesităţile fizice. Atunci nu vom resimţi "pierderea" activităţii sexuale, căci mintea va fi aflat o bucurie mai înaltă (în interior) şi va renunţa de buna voie la plăcerile asociate cu sexul. Misticii sunt foarte practici; ei ştiu că nu vom putea înceta să ne dedăm plăcerilor sexului din chiar clipa în care ajungem pe Cale. Ei învaţă că retragerea trebuie să fie lentă şi treptată. De aceea ne îngăduie să ne satisfacem în continuare nevoile trupeşti, până când atingem stadiul în care necesitatea este învinsa prin ataşarea noastră de spiritul din interior.

Practic, în timp, interesul nostru şi nevoia noastră de sex descresc pe măsură ce realizăm un progres spiritual înăuntrul nostru. O viaţă de celibat ar fi nepractică pentru toţi, exceptând o mâna de oameni care a depăşit în fapt această nevoie. Iar un celibat "forţat" nu va realiza nimic, întrucât mintea se va revolta permanent din cauza reprimării. Prin urmare este evident că porunca sfinţilor de a duce o viaţa morală curată, în graniţele căsătoriei, având drept ţel final o detaşare lenta şi treptată – prin ataşarea de puterea din interior – este unica metoda rezonabilă cu ajutorul căreia pot fi depăşite nevoile trupeşti."

Mulţi oameni dornici de a-şi dezvolta înţelegerea spirituala încearcă să supună mintea pe o cale sau alta. Mintea este cea care ne împiedică să percepem spiritul. Unii practică diferite forme de penitenţe sau duc o viaţă de totală austeritate. Ei spera să desprindă astfel mintea cu forţa de bucuriile lumii. Dar dacă nu îi oferim minţii o altă sursă de plăcere, dacă nu reuşim să o ataşăm de o alta sursă de încântare mai îmbietoare, la un moment dat ea se va răzvrăti. Călugărul care se reîntoarce în lume după ce a ajuns la o strictă disciplinare de sine, poate fi depăşit dacă are de înfruntat ispitele lumii. Îşi poate pierde chiar şi auto-controlul de care dispune un om obişnuit.

Dacă mintea este pur şi simplu obligată şi îngrădită şi forţată să se supună, când este eliberată se întoarce adeseori la plăcerile trupului cu o forţa îndoită.

Detaşarea de plăcerile senzuale nu se poate realiza prin reprimare. Nici aşa cum îşi închipuie unii că dedându-ne lor, ne-am putea înălţa deasupra plăcerilor simţurilor. Ca şi cum am încerca să stingem un foc punând gaz peste el; mintea va deveni doar mult mai activă. Prin îngăduinţă ea nu va ajunge niciodată sătulă. Mai curând, îngăduinţa îi va spori dorinţele. Sfinţii sugerează o altă metodă. Ei ne sfătuiesc să ataşăm mintea de ceva mai înalt, de ceva care să-i ofere mult mai multă bucurie decât plăcerile simţurilor – iar această bucurie mai înaltă este contactul nostru cu Cuvântul. Cuvântul este izvorul primordial de bucurie pură şi permanentă. Extazul divin care are loc la contactul cu acea Melodie fără sfârşit ne produce o astfel de încântare interioară încât niciodată nu ne săturam de ea. În comparaţie cu ea vom constata că lucrurile lumeşti ne par insipide şi lipsite de însemnătate. Numai pe această cale ne putem într-adevăr detaşa.

Detaşarea nu se poate realiza niciodată în gol. Numai ataşarea de ceva mai bun – de Cuvânt – poate duce la adevărata detaşare de lume

¡

Mai puţin înseamnă mai mult.

Sfinţii ne sfătuiesc să fim cinstiţi în relaţiile cu ceilalţi oameni, iar viaţa noastră să fie una cu codul nostru moral. Ei acordă o mare însemnătate câştigării mijloacelor de existenţă de către fiecare din noi, căci dacă trăim pe socoteala altora ridicăm o alta oprelişte în calea evoluţiei şi dezvoltării noastre. Fiind povară pentru alţii, facem datorii care, spre a fi achitate, măresc timpul pe care îl avem de petrecut în acest plan de conştiinţă.

Adevăraţii îndrumători spirituali reprezintă pentru noi exemple de viaţă curată. Ei se întreţin singuri, fără ca prin aceasta să renunţe la calea lor. Ei nu acceptă niciodată bani de la discipoli pentru folosul lor personal. Relaţiile lor cu toţi oamenii sunt sincere şi directe. Ei dovedesc clipă de clipă că fericirea nu constă în avere şi în bunuri, ci într-o inima plina de mulţumire.

În aceasta eră materialistă s-a născut convingerea că pentru a fi fericiţi avem nevoie de cât mai mult din toate. Nici nu ne dăm seama că atunci când înlesnirile materiale şi siguranţa noastră devin pentru noi lucrul cel mai important, viaţa noastră interioara începe să se ofilească. Ataşându-ne de bani, de posesiuni şi de obiecte ale lumii, ne întărim egoul: centrul nostru lăuntric sau echilibrul nostru slăbesc, iar în acest proces ne înstrăinăm noi înşine de ceea ce suntem. În acest fel ne pierdem pacea minţii şi posedaţi de posesiunile noastre şi de ambiţii, devenim anxioşi şi tensionaţi. În încercarea ei permanentă de a ignora realitatea implacabila a impermanenţei noastre, mintea se amăgeşte pe sine printr-o permanentă activitate, străduindu-se să adune mai multă avere, mai multă putere şi mai mult din toate cele ce o satisfac. În acest scenariu putem deveni toţi cu multă uşurinţă drogaţi de activitate; dar de fapt nu obţinem mai mult decât struţul care îşi ascunde capul în nisip şi crede că nu-l mai vede nimeni. Sfârşitul nostru va veni cu siguranţă cândva, oriunde ne-am ascunde şi orice am face.

În tentativele noastre de a ne afla fericirea în lucruri din exteriorul nostru, am sporit complexitatea vieţii până la un punct fără întoarcere. Am îngăduit reclamelor comerciale să ne spele creierele, creându-ne necesitaţi artificiale care în fapt nu ne sunt necesare. Prin acest proces ne-am modelat pe noi în conformitate cu raiurile făgăduite de televiziunile comerciale şi ne-am repezit direct în capcanele lor ademenitoare.

Mass-media comercială, chipul lăcomiei omeneşti, a înlocuit valorile noastre spirituale cu idealuri materiale. Consumul ne dictează modul de viaţa. A merge la cumpărături a devenit un înlocuitor pentru experienţa religioasă, iar complexele comerciale sunt acum noile locuri de închinare. Trebuie să ţinem pasul cu unii şi cu alţii şi cu ceea ce revarsă asupra noastră media. Cărţile de credit ne ajung cu greu. Dacă avem o casă pentru iarnă, una pentru vară, un apartament la ocean şi o cabană în păduri, suntem încă nemulţumiţi.

Câte cămăşi putem purta într-o zi? Câte rochii putem etala într-o seară? În câte camere putem dormi noaptea? Chiar dacă am reuşi să dobândim acele lucruri materiale care reprezintă ultimul cuvânt în materie – un Rolls de comandă poate, sau un avion cu reacţie privat, ce vom face dacă ne vom da seama că tot nu suntem fericiţi? Ne vom asemăna câinelui care fuge bezmetic după o maşină până când o ajunge din urma, dar apoi vede că nu ştie ce să facă mai departe.

Lăcomia este catastrofală. Lăcomia ne orbeşte. Îi face pe oameni să fie atât de obsedaţi să-şi capete porţia ochită de ei din proverbialul cozonac, încât sunt gata să-şi vândă sufletele. În mioapele lor pretenţii pentru satisfacţii, fără să bage de seama, oamenii devin sălbatici. să ne amintim de modul în care am secătuit unele resurse ale pământului pentru a ne satisface lăcomia. Atunci când aceasta ne avantajează, facem compromisuri cu principii despre care susţinem că sunt importante pentru noi. Atunci când ne convine găsim justificări chiar unor acţiuni ale noastre pentru care pe alţii îi condamnăm.

Lăcomia şi neîncetata goană pentru propria satisfacere aspresc inima, dispersează mintea şi risipesc energie preţioasă, făcând ca evoluţia spirituală să fie deosebit de dificil de realizat. Bogat este nu cel care are mai multe, ci acela care este mulţumit cu ceea ce are. Ne-am ridicat standardul de viaţa dar, din păcate, în ceea ce priveşte standardul nostru de mulţumire nu am realizat nimic. Mulţumirea a devenit un cuvânt aproape străin în vocabularul nostru actual şi totuşi posedam cu atât mai mult decât ne trebuie de fapt!

Daca ne vom lua osteneala să analizăm, vom constata că nu avem nevoie de atât de multe. Nevoile noastre nu sunt chiar atât de mari. Viaţa este foarte simplă. Noi suntem cei care o complicăm. Cu cât mai multe posedăm, cu atât mai mult suntem posedaţi; cu cât avem mai puţine, cu atât mai puţin suntem posedaţi.

Maharaj Charan Singh, într-una din conferinţele sale reproduse în "Comoara de Necuprins" spune: "Pe oricine întrebi, vei constata că nu are timp. Muncitorul nu are timp; inginerul nu are timp; industriaşul nu are timp. Cine are timp pentru a se destinde? Cine are unele clipe de tihnă? Nimeni.

"Ce am dobândit, deci, prin tot acest proces, prin toată această dezvoltare? Nu putem obţine o oră pentru noi înşine, nici măcar o jumătate de oră în care să ne relaxăm. Fiecare suferă de o stare de încordare mentală – fiecare chip reflectă tensiune – nimeni nu pare a fi relaxat. Oamenii nu pot sta împreună şi să-şi risipească tensiunea în voie bună şi râs.

"Rezultatul se constată în frecvenţa sporită a bolilor de inimă, în diabet şi tensiune arterială mărită. Întreaga noastră viaţa a devenit artificială. Am uitat să râdem, am uitat să vărsăm lacrimi. Surâsul nostru a devenit artificial, lacrimile artificiale.

"Nu este în totalitate vina dezvoltării. Am devenit prizonierii lucrurilor pe care ni le-au oferit dezvoltarea şi progresul. Aceste lucruri au fost destinate beneficiului, folosului nostru; nu noi am fost destinaţi folosului şi beneficiului lor. Dar noi am devenit robii maşinăriei, nu posesorii ei. Noi suntem posedaţi de ea, nu noi o posedăm. Trebuie ca noi să devenim proprietarii, stăpânii acestui întreg progres. Fiecare om trebuie să aibă hrană suficientă, acoperiş deasupra capului, trebuie să fie relaxat, trebuie să fie scutit de încordare. În mintea nimănui nu trebuie să existe tensiuni.

"Părinţii trebuie să-şi iubească copiii, iar copiii trebuie să fie respectuoşi cu părinţii lor. Acestea sunt valori ale vieţii pe care le preţuieşte orice fiinţă omeneasca. Sunt valorile fundamentale ale vieţii. Dacă valorile vieţii sunt pierdute, atunci care este avantajul acestei dezvoltări? În ce constă binefacerea acestui întreg progres?

"Nu sunt împotriva dezvoltării moderne şi a actualei civilizaţii. Dar cu nici un preţ nu trebuie să facem compromisuri cu valorile fundamentale ale vieţii omeneşti. Trebuie să avem tihna. Trebuie să ducem o viaţa simpla, destinsă şi fără tensiune. În familie trebuie să existe unitate şi pace, respect pentru părinţii noştri, iar noi trebuie să avem grija de copiii noştri. Hrana şi mediul nostru trebuie să fie sănătoase. Trebuie să fim plini de simpatie şi folositori celorlalţi. Aceasta este direcţia în care trebuie să ne conducă dezvoltarea noastră".

Daca ne edificăm lumea pe falsele promisiuni pe care ni le prezintă mass media – toate fiind bazate numai pe lăcomie – artificialitatea şi superficialitatea ei ne vor distruge. Dacă irosim oportunitatea de a ne dezvolta deplin, ne vom pierde şansa de a ajunge la pacea permanentă a minţii şi la neasemuita bucurie şi fericire care se afla în interior.

i

12. ÎNTUNECAREA VIZIUNII NOASTRE.

Drogurile: false porţi ale percepţiei.

Ţelul vieţii spirituale este eliberarea de iluzie. Dacă consumăm substanţe care modifică activitatea minţii, indiferent dacă sunt naturale sau chimice, putem experimenta cu succes realităţi sau stări de conştiinţă diferite, dar niciuna din ele nu dăinuie şi ele se limitează la domeniul minţii. Ar fi foarte simplu dacă, luând o pilula, am putea să ne ridicăm în permanenţa conştiinţa, dar din nefericire nu este posibil. În clipa în care dispare efectul drogului, omul este acelaşi cu cel dinainte. Experienţele cu droguri sunt doar stări mentale şi nu au nimic comun cu experienţa

spirituală; de aceea, experienţele celor care iau droguri diferă între ele. Dar experienţele spirituale nu diferă una de alta. Toate experienţele spirituale sunt negreşit aceleaşi.

Drogurile pot facilita o uşoară concentrare fizică şi le pot provoca subiecţilor o transă parţială sau o aparentă stare de beatitudine, dar atunci când incursiunea s-a sfârşit, se termină şi experienţa. Chiar dacă ei vad ceva într-o stare alterată de conştiinţă, nu au control asupra ei, în timp ce asupra experienţei spirituale avem controlul. Prin practica spirituală ne putem ridica nivelul de conştiinţă şi să străbatem tărâmurile spirituale atunci când dorim şi în acelaşi mod ne putem întoarce la nivelul de conştiinţă al corpului oricând o dorim.

Experienţa spirituală dezvoltă cunoştinţa noastră asupra sufletului şi ne transformă în oameni cu mult mai puri şi mai buni. Nu mai suntem jertfele simţurilor noastre; ne controlăm mintea, iar mintea începe să controleze simţurile. Însă prin folosirea drogurilor rămânem robii atât ai simţurilor cât şi ai minţii. Creându-ne şi mai multe iluzii, nu ne vom ajuta să ne trezim din amăgirea în care oricum ne aflăm.

i

Alcoolul: mesaj de moarte într-o sticlă.

Nu este nevoie de multă logică pentru a susţine necesitatea abţinerii de la băuturi alcoolice. Ştim cu toţii cât de nesăbuiţi devenim când suntem beţi şi ce crime şi nebunii se comit sub influenţa alcoolului. Folosirea lui ne întunecă viziunea şi ne alterează simţul valorii într-atât încât ne pierdem discernământul şi nu suntem în stare să vedem ce acţiuni ale noastre ne vor face rău nouă înşine sau altora.

Concentrarea este o parte esenţială a meditaţiei. Concentrarea cere să fim atenţi la noi înşine şi vigilenţi. Dacă ne aflăm sub influenţa drogurilor sau a alcoolului, ne putem simţi bine un timp şi să ne cufundăm în uitare, dar o practică spirituală serioasă este imposibilă sub influenţa alcoolului sau a drogurilor, oricare ar fi acestea.

i

13. MEDITAŢIA.

Dezvoltarea spirituală adevărată poate fi realizată numai prin practicarea meditaţiei. Există multe moduri de a medita, iar scopul şi rezultatele lor variază, dar cel înfăţişat aici este dedicat tehnicii unirii sufletului cu puterea primordială sau Shabd. Este menit exclusiv contopirii noastre cu obârşia noastră.

Pentru a putea realiza contactul cu aceasta putere care se manifestă în interiorul nostru în forma luminii şi sunetului interior, trebuie să ne conformăm tehnicii de meditaţie prescrisă de un îndrumător spiritual care este el însuşi în contact cu ea şi care ne poate învăţa aceasta tehnică. Dacă avem un aparat de radio deconectat de sursa sa de energie, este evident că nu vom putea capta cu ajutorul lui nici un fel de muzică. Pentru a acorda aparatul la o frecvenţă de emisie va trebui să găsim un mod de a conecta aparatul la o sursă de energie. În mod asemănător, un adevărat îndrumător spiritual actualmente în viaţă, fiind în rezonanţă cu sursa de energie care a

creat universul, ne poate arăta cum să ne conectam din nou la muzica spirituală interioară care răsună în interiorul fiecăruia din noi.

¡

Călătoria interioară.

Viaţa poate fi considerată drept un parcurs. Prima lui parte este cea pe care o străbatem acum, în care intrăm în legătură cu lumea, prin simţuri. Deşi este posibil să fi trăit multe momente de fericire, au existat de asemenea din belşug dezamăgiri şi suferinţă. Aşa-zisele plăceri de care ne putem bucura la acest nivel se transformă întotdeauna în suferinţe, în cele din urmă. Limitaţi de simţurile noastre şi de ataşamentele lumeşti care ne ţin înrobiţi, rămânem îngrădiţi în această lume, uitând cu desăvârşire orice altceva. Nu avem nici o bănuială despre cea de a doua parte a parcursului – parcursul interior.

Începând cu cea de a doua parte a traseului, se ajunge la o fericire constantă. Aceasta se realizează prin meditaţie. Ea începe să se producă din momentul în care începem să ne ridicam conştiinţa din corp şi să o concentrăm în focarul ochiului spiritual. Focarul acesta este reşedinţa firească a minţii şi a sufletului în corpul fizic – un punct situat aproape de jumătatea distanţei şi uşor mai sus de cei doi ochi. Este un punct spiritual subtil şi nu poate fi găsit disecând corpul. În acest punct subtil mintea şi sufletul sunt întrepătrunse, înnodate laolaltă, fiind punctul de repaus al conştiinţei noastre în starea de veghe. Aici este locul în care, dacă ne înălţăm conştiinţa la acest nivel, intrăm în contact cu Shabd sau muzica fermecată a lui Dumnezeu.

Aceeaşi minte care gonea în permanenţă după plăcerile simţurilor este astfel deplin îmblânzită; plăcerile lumii devin cu totul insipide atunci când, prin meditaţie, venim în contact cu beatitudinea muzicii divine. Modelarea vieţii noastre în vederea atingerii acestui ţel o va face să fie plină de sens şi meritând a fi trăită.

¡

A muri rămânând viu.

Este adevărat că în interiorul nostru se află comoara Cuvântului (Shabd); este bogăţia noastră, ea se afla aici pentru noi, dar o vom descoperi numai atunci când vom practica tehnica meditaţiei împărtăşită de un îndrumător viu – un maestru desăvârşit al spiritului.

Numai un mistic adevărat în viaţa ne poate transmite tehnica meditaţiei prin care ne retragem conştiinţa din întregul corp la centrul ochiului spiritual, unde ajungem în contact cu curentul Sunetului. Misticii vorbesc despre acest proces al meditaţiei că fiind "a muri rămânând viu".

După cum s-a spus mai înainte, atunci când vine moartea, sufletul nostru se retrage începând de la tălpile picioarelor în sus şi ajunge în centrul ochiului spiritual. La început se răcesc picioarele, membrele şi întregul corp amorţesc, iar organele corpului încetează să funcţioneze. Atunci când sufletul trece prin centrul ochiului spiritual, corpul lipsit de suflet nu poate supravieţui şi murim.

Prin acelaşi proces, în meditaţie trebuie să murim fiind vii. Potrivit învăţăturilor sfinţilor, meditaţia este procesul prin care întreaga conştiinţă vitală părăseşte partea inferioara a corpului iar curenţii sufletului sunt concentraţi în ochiul spiritual. Atunci suntem capabili să străpungem planul material şi atunci începe adevărata călătorie a sufletului acasă.

Diferenţa esenţială între moartea obişnuită şi a muri rămânând viu este aceea că în meditaţie nu este întreruptă legătura sufletului cu corpul. Organele corpului continua să funcţioneze iar sufletul se reîntoarce în corp la sfârşitul timpului de meditaţie.

Atunci când atenţia funcţionează mai jos de ochi, suntem morţi în ceea ce priveşte viaţa adevărată şi veşnică; când atenţia este retrasă şi concentrată în centrul ochiului spiritual, devenim cu adevărat vii şi suntem morţi în ceea ce priveşte lumea.

¡

A birui moartea.

Unul din beneficiile învăţăturilor sfinţilor este faptul că discipolul trece pragul morţii într-o stare conştientă de fericire. Este experienţa discipolilor care au urmat cu sârguinţă instrucţiunile unui îndrumător spiritual adevărat. Aceasta nu este doar o poveste sau parabola luata din vreo carte sfântă sau scriptură. Cei care urmează cu stricteţe instrucţiunile unui îndrumător spiritual adevărat ating stadiul de a muri în fiecare zi, rămânând vii. Odată ce realizează această înaltă treaptă, ei pot ajunge în regiuni superioare şi apoi să se întoarcă în corpul lor fizic, după voie. Pentru ei Dumnezeu este o realitate vie. Aceşti discipoli au biruit moartea.

Preocuparea supremă în spiritualitate este aceea de a muri rămânând viu, pentru că numai după o astfel de moarte sufletul devine într-adevăr viu. A muri rămânând viu nu are nici o legătură cu arderea sau îngroparea, sau cu sinuciderea. Dimpotrivă, cel care învaţă acest meşteşug poate pune capăt pentru totdeauna ciclului naşterilor şi renaşterilor şi poate trăi veşnic. Fiind în stare să treacă porţile morţii, discipolul pierde orice teamă.

Niciodată nu vom putea înfăptui viaţa adevărată câta vreme nu depăşim domeniul morţii, sau cu alte cuvinte, câta vreme nu suntem renăscuţi în regiunile subtile superioare. De aceea a spus Iisus: "Daca un om nu se naşte a doua oară, nu poate vedea împărăţia lui Dumnezeu." (Ioan 3:3) Cel care îşi perfecţionează aceasta tehnică nu va mai fi nevoit niciodată să se întoarcă la suferinţa acestei lumi.

¡

Rezultate imediate?

Moartea în timpul vieţii nu se realizează cu uşurinţă. Numai cei care şi-au biruit mintea, şi-au anihilat toate dorinţele şi nesaţurile şi au nimicit egoul pot cunoaşte aceasta experienţă. Lucrul nu este atât de simplu pe cât ar putea părea. Nu este la fel de uşor de realizat pe cât este de uşor de citit sau de vorbit despre el, căci îl poate realiza numai cel care renunţă la lume. Câtă vreme dorinţele lumeşti asaltează corpul, sufletul nu îl poate părăsi. Numai detaşându-ne de corp şi de minte putem muri rămânând vii.

Unii oameni cred în mod greşit că ne putem contopi cu conştiinţa lui Dumnezeu în decursul unei clipe. Dar în spiritualitate nu există scurtături. Adevărata alchimie este procesul transmutării metalelor inferioare (aceasta viaţă muritoare) în aur (nemurirea), iar pentru aceasta se cere timp şi străduinţă. să nu ne facem nici o iluzie! Realizarea acestei stări nu se face peste noapte. Este un proces constant de transformare, de devenire, nu de informare.

Când întreprindem ceva suntem adesea nerăbdători să vedem rezultate rapide. A fi interesaţi de rezultate poate fi pozitiv în lumea afacerilor, dar în spiritualitate lucrurile sunt diferite şi adesea par contradictorii. Primul lucru – dacă vrem rezultate – este să uitam de rezultate.

La început trebuie să dăm mai puţină atenţie rezultatelor şi mai multă atenţie efortului. Aceasta atitudine ne ajută să fim mai eficienţi în truda noastră şi să rezolvăm cu promptitudine problemele. Atunci când ne îngrijim de clipa de faţă, de la sine ne îngrijim şi de viitor.

Atitudinea necesară în spiritualitate este diferită de cea necesară în lumea materială. Spiritualitatea ne solicită să ne modificam viziunea asupra lumii, să devenim mai modeşti în abordarea vieţii – fără mari aşteptări – exact la fel ca şi copilul care învaţă să scrie. Copilul este absorbit de învăţare, doar de a practica şi de a face aceasta – fără nici un fel de aşteptări.

Pentru a ajunge de la stadiul de novice la cel de cunoscător – transformarea cere timp; cere răbdare, voinţa de a face efortul şi voinţa de a lupta.

¡

Luptătorul interior.

Mintea noastră superioară şi tendinţele noastre inferioare rivalizează până la sfârşit. Aceasta este o luptă de o viaţă, iar bătălia continuă până când una din parţi este victorioasă. Pentru a câştiga aceasta luptă trebuie să ne bazăm pe rezistenţă, pe propriul nostru efort şi pe îndrumarea şi susţinerea îndrumătorului spiritual în viaţă. Dacă vedem lumea aşa cum este, dacă suntem osteniţi să fugim de noi înşine şi de suferinţa singurătăţii, dacă ne dăm seama că nu facem decât să căutăm pretutindeni substitute pentru iubire, atunci nu avem altă alegere decât să fim suficient de îndrăzneţi pentru a lupta.

Această luptă interioară va fi dură. Suntem dispuşi să trecem prin încercarea grea a desprinderii de ataşamentele noastre? dacă da, suntem pregătiţi pentru a face sacrificiile necesare dobândirii unui nou fel de a vedea şi de a acţiona? Să ne gândim. Există multe căi spirituale. Această cale anume nu este menită tuturor. Ea cere mult curaj, răbdare şi tenacitate.

O anecdotă din viaţa lui Picasso ilustrează aceasta: vizitând una din ultimele lui expoziţii, o doamna s-a apropiat de el şi i-a spus: "Maestre, picturile dv. sunt minunate, dar spuneţi-mi, un copil nu ar picta şi el în acelaşi fel ca dumneavoastră?" "Ba da, aveţi totală dreptate", i-a răspuns Picasso, "singura diferenţă este că mie mi-a luat nouăzeci de ani din viaţa ca să pictez ca un copil".

Lui Picasso i-a trebuit o mulţime de timp, munca grea şi răbdare pentru a deveni din nou asemenea unui copil şi noi de asemenea avem de muncit din greu. Dar vom putea readuce în vieţile noastre acea nevinovăţie, simplitate şi curăţenie. Bizuindu-ne pe cei cinci piloni ai spiritualităţii, întreaga noastră viziune asupra lumii se va schimba, va fi mai destinsă, mai plină de iubire şi mai rodnică.

Picasso a fost nevoit să se dezveţe de tot ceea ce a învăţat, pentru a deveni din nou simplu. Acesta este modul de abordare de care avem nevoie în viaţa noastră. Atunci când suntem axaţi pe spiritualitate, trăim în prezent, în aici şi acum, iar problema rezultatelor nu se pune. Ne orientam către rezultate atunci când nu vrem să fim acolo unde suntem; atunci când ocolind efortul dorim să ajungem la rezultate – ratând prilejul de a ne bucura de efortul în sine. Meditaţia este efortul fără de efort, care readuce în vieţile noastre simplitatea şi puritatea.

¡

Să ne desprindem de ataşamente.

Meditaţia este leacul care ne va vindeca de suferinţa pe care am atras-o asupra noastră. Dacă vrem ca acest leac să acţioneze, trebuie să abandonăm multe ataşamente şi obiective fără sens care complică şi mai mult iluzia în care trăim. Numai prin meditaţie putem învăţa să ne desprindem de ataşamente înainte de a muri.

Viaţa noastră nu trebuie să graviteze în jurul nici unor ataşamente – faţa de oameni, de animale, obiecte, ocupaţii, roluri sau proiecte. Liniştindu-ne mintea, meditaţia ne ajuta să gândim mai limpede şi să considerăm fiecare lucru în perspectiva cuvenită. Prin practicarea meditaţiei devenim conştienţi că vom mai fi în această lume doar un timp. Nimic nu ne aparţine şi noi nu aparţinem nimănui. Suntem cu toţii doar în trecere. Nu există aici nimic de care să devii dependent – ne putem debarasa de ataşamente, ne putem debarasa de tot ceea ce nu dăinuie.

Meditaţia ne face să devenim conştienţi că totul în viaţa este tranzitoriu. Oricât timp am consacra unui lucru, fie acesta propriul nostru corp, o altă persoana, o ocupaţie sau orice altceva, în cele din urmă, în momentul morţii, va trebui să ne desprindem de ele. Fie că o dorim sau nu, va trebui să ne desprindem de toate. Iar ceea ce ne spun misticii este să ne desprindem, în inima noastră, de toate aceste ataşamente înainte de a muri, iar cu cât ne vom desprinde mai curând de ele, cu atât vom fi mai fericiţi.

Aşa cum s-a afirmat mai înainte, în meditaţie învăţăm să ne liniştim mintea. Când mintea devine liniştită începem să ne dam seama că noi înşine suntem altceva decât mintea. Meditaţia ne ajuta să ne eliberam de obiceiul de a judeca, care ne întăreşte egoul şi ea ne face liberi de procesul de gândire în care se făuresc iluziile noastre. Când mintea devine liberă de judecare iar şuvoiul gândurilor se astâmpără, începem să ne dăm seama care ne este starea de fapt. S-ar putea că aceasta să nu ne placă. Dar singura cale de a face vreun progres este să ne acceptăm demonii secreţi şi să ne recunoaştem slăbiciunile, iar apoi să acţionăm asupra lor. Alcoolicul, cel dependent de droguri sau obsedatul nu pot începe să se vindece până când

nu recunosc şi nu acceptă problema fundamentală. Este esenţial să ne cunoaştem pe noi înşine aşa cum suntem, înainte de a ne putea schimba. Ataşamentele şi obsesiile de care ne agăţăm cu atâta înverşunare ne fac doar să suferim; ne amâna călătoria spirituală şi ne fac mai dificil începutul unui mod de a trăi plenar. Ele prelungesc iluzia că noi aparţinem acestei lumi. Dar noi nu suntem de aici. Nu aici este casa noastră adevărată. Aici totul este în schimbare permanentă şi nu va dăinui. Singurul lucru care există aici şi este permanent, este sinele nostru adevărat, Shabd, care este Conştiinţa eternă, existenţa eternă şi fericire eternă. Singura modalitate de a intra în contact cu acest sine etern, de a ne da seama cine suntem de fapt, este meditaţia.

Numai meditaţia pătrunde destul de adânc pentru a stârpi rădăcina problemelor noastre. Gândirea intenţională, afirmaţiile mentale şi alte tipuri de terapie, zgârie doar la suprafaţă. Ele pot funcţiona un răstimp, dar după o vreme efectul lor trece, iar noi ne întoarcem la comportamentul nostru obişnuit. Metodele acestea se aseamănă cu aspirina folosită împotriva cancerului. Meditaţia asupra Cuvântului – Shabd – acţionează începând cu rădăcina problemelor noastre, dizolvându-ne ataşamentele, punându-ne în contact cu izvorul primordial de forţă şi de bucurie.

Meditaţia ne ajuta să ne dezvoltăm calităţile pozitive latente. Ea dizolvă blocajele care le împiedică să apară la suprafaţă. Prin practicarea corectă a meditaţiei ajungem mai aproape de miezul fiinţei noastre, iar atunci calităţile noastre pozitive încep să se manifeste de la sine. Ele se ridică la suprafaţa fiinţei noastre la fel de firesc cum se ridică smântâna deasupra laptelui. Prin meditaţie, tendinţele noastre inferioare se transformă în opusul lor – mânia devine seninătate, pofta devine indiferenţă, lăcomia devine mulţumire, egoul devine smerenie, ataşamentul devine iubire adevărată.

Pe măsură ce devenim conştienţi de Shabd în interiorul nostru, suntem martorii unei schimbări radicale a atitudinii noastre faţa de viaţă. În mod firesc ne ordonăm priorităţile şi facem efortul de a ne comporta într-un mod care să fie în concordanţă cu ceea ce suntem noi şi cu lumea. Problemele noastre nu dispar, dar suntem mai puternici şi mai bine înzestraţi pentru a le face faţă. Nu ne mai pierdem echilibrul şi ne menţinem pacea interioară.

Pacea pe care o aflăm prin meditaţie este independentă de orice factor exterior. În acea pace devenim conştienţi de realitate. Meditaţia ne face să fim mai focalizaţi, mai îndemânateci şi mai eficienţi în tot ceea ce facem. Prin meditaţie dăm vieţii noastre un sens şi ne purificam pe noi înşine. Ea înlătură tensiunile şi mizeria care ne asaltează mintea. Meditaţia linişteşte mintea, meditaţia ne învie sufletul. Meditaţia ne face conştienţi de adânca iubire prezentă înlăuntrul nostru; este singurul mijloc de a cunoaşte, de a experimenta şi a ne înapoia la Dumnezeu.

¡

14. LIMITELE NOASTRE ÎN IUBIRE.

Iubirea – ne învaţă sfinţii – este forţa cea mai desăvârşită şi mai de neclintit în viaţă. Iubirea, mai mult decât orice altceva, ne conduce către o viaţă echilibrată şi fericită. Dar până când iubirea nu devine însuşirea noastră

de căpătâi, mintea şi simţurile vor continua să-i îngrădească libera desfăşurare.

¡

Limitele cunoaşterii.

Iubire este alt nume pentru spiritul lui Dumnezeu, care este o realitate nemărginită şi a toate pătrunzătoare. Intelectul este capabil doar să raţioneze şi să evalueze. El nu poate sesiza eternul şi nemuritorul, care poate fi sesizat numai de suflet. Pe Dumnezeu nu ni-l putem închipui, pentru că realitatea care este Dumnezeu este mai presus de percepţia minţii şi intelectului omenesc. Gândind doar, nu putem avea nici o experienţa a Lui, chiar dacă am citi sute de cărţi şi am cugeta mii de gânduri.

Este necesar să acceptăm, cu înţelegerea noastră, unele din limitările care ne îngrădesc atunci când abordam un domeniu atât de grandios. Stanley White, în Eliberarea Sufletului, descrie atributele lui Dumnezeu. El spune: „Mintea noastră, aşa cum recunoaşte ştiinţa, este o entitate finită. Aceasta presupune că ea are limitări. Ea poate face atât cât este în stare, mai mult nu. De exemplu, putem multiplica în minte forme, fără ajutorul hârtiei şi al creionului, dar putem să o facem până la o anumită limită, după care suntem depăşiţi. Putem auzi sunetele numai din zonele de audibilitate specifice nouă, deşi spectrul audibil se întinde mai sus şi mai jos decât pragul nostru de audibilitate. Nu putem percepe prezenţa razelor X, infraroşii sau ultraviolete, dar aceasta nu înseamnă că ele nu există. Mai curând, aceasta arată că suntem incapabili să le discernem existenţa prin intermediul simţurilor noastre. În chiar această clipă suntem bombardaţi de unde radio de la staţiile noastre locale de emisie, dar nu le putem sesiza existenţa până când nu ne "acordăm" la frecvenţa lor cu ajutorul unui aparat de recepţie special conceput. Puţini dintre noi sunt atât de nesăbuiţi încât să conteste existenţa transmisiunilor de radio şi televiziune, doar pentru că nu le putem sesiza fără ajutorul aparatelor, numai prin simţurile noastre. Aici ne confruntam cu un principiu important al vieţii. Sunt lucruri care există şi care nu pot fi percepute de simţuri.”

Mari îndrumători religioşi au afirmat că Dumnezeu este infinit. Aceasta înseamnă că El este lipsit de orice limitare, de orice natură. Cum poate o entitate finită (mintea) să cuprindă ceva infinit, ca Dumnezeu? Este evident că ne-am ciocnit aici de o problemă dificilă: cum poate înţelege mintea ceva care este mai mare decât ea însăşi?

Căutaţi să va amintiţi ceea ce aţi citit, anume că s-ar putea să nu fie posibilă explicarea în amănunt fie şi a unui singur concept, întrucât nu există cuvinte care să transmită experienţa care are loc dincolo de tărâmul minţii şi materiei. Întrucât cuvintele sunt ale minţii, ele nu pot comunica o realitate mai înaltă decât cea experimentată de minte. Odată stabilit acest lucru cu fermitate în conştiinţa noastră, să încercam acum să folosim cât mai bine cuvintele, într-o încercare de a alimenta viziunile spirituale ale minţii de care ea să poată beneficia."

Numai acea cunoaştere care este folosită în încercarea de a-l înţelege pe Dumnezeu şi adevăratul nostru sine este benefică, în ultima analiză. Orice

alta cunoaştere, deşi ar putea fi utilă altor aspecte ale vieţii, este prea superficială pentru a ne ajuta să ajungem în contact cu sinele nostru real şi să cunoaştem înlăuntrul nostru puterea Creatorului.

Putem cunoaşte această putere experimentând-o, nu citind sau gândind la ea. Pentru a o experimenta, trebuie să atingem regiunile de conştiinţă pură din interiorul nostru. Prin cuvintele "viaţă spirituală" înţelegem o viaţa de comuniune cu aceasta putere, nu o viaţa utilizată pentru a gândi, a citi sau a discuta despre ea.

Dumnezeu este omniprezent, în fiecare particulă a creaţiei. El este prezent de asemenea în fiecare din noi, caci nu suntem noi parte a creaţiei?

În mod caracteristic, fiind fiinţe omeneşti, noi ne îndreptăm eforturile pentru aflarea Lui înspre exteriorul nostru. În mod caracteristic, niciodată nu luam în considerare eventualitatea de a-l căuta în interior. Aici este un aspect important al învăţăturilor sfinţilor, care ne arată eroarea noastră şi ne îndrumă încotro să căutăm pentru a-l afla pe El. Principiul este simplu: Creatorul pe care îl căutăm nu poate fi aflat în exterior. Creatorul trebuie cunoscut în interiorul corpului omenesc.

Odată ce am realizat puterea lui Dumnezeu în interiorul nostru, ne vom putea depăşi conceptele limitate şi ne vom da seama că El se afla pretutindeni – nu există loc în creaţie unde El nu se afla. Sfinţii spun că nu-l putem vedea pe Dumnezeu în creaţie, dacă nu l-am experimentat mai întâi în interiorul propriei noastre fiinţe.

¡

Limitele ritualurilor şi ceremoniilor.

Toate religiile predică omenirii aceleaşi adevăruri etice şi spirituale. Învăţăturile lor fundamentale spun că oamenii trebuie să aibă un comportament bun, să aibă credinţa în Creator şi să atingă comuniunea cu El.

Religiile contemporane ne cer să venerăm sau să ne închinăm unor mistici din trecut ca Iisus Hristos, Mahomed, Moise, Budha, Krishna, Lao Tse, Guru Nanak şi alţii. Dar ele nu ne spun cum au ajuns aceşti mistici la desăvârşirea lor spirituală, sau cum îi putem întâlni în fapt pentru a putea învăţa de la ei. Ele insistă asupra necesităţii de a crede într-o scriere religioasă sau alta, dar nu ne împărtăşesc metodele de a ajunge la aceleaşi experienţe spirituale descrise în acestea. Ele ne spun că ţelul nostru este comuniunea cu Dumnezeu, dar nu reuşesc să ne înzestreze cu mijloacele de a o realiza. Ele făgăduiesc izbăvirea, dar numai pe încredere – şi numai după moarte.

Riturile şi ritualurile au luat locul experienţei lui Dumnezeu. Ne mulţumim să mergem la temple, biserici şi moschei în zilele de sărbătoare prescrise, crezând că participând la astfel de slujbe şi ascultând un preot, rabin, mullah sau pandit care recită scrierile sfinte, vom dobândi mântuirea. Dar aceasta este doar o amăgire a minţii.

Dacă ţelul nostru este a ne uni pe noi cu Dumnezeu, cum poate fi realizat acest lucru prin ritualuri şi ceremonii? Liturghiile, ritualurile, ceremoniile şi locurile de închinare ne limitează doar şi ne stânjenesc

eforturile de a căuta în interior, pentru că înlocuiesc aceasta cu închinarea exterioară.

"Împărăţia lui Dumnezeu se afla în voi" (Luca 17:21) sau, aşa cum afirma Sf. Pavel, "Nu ştiţi că sunteţi templul lui Dumnezeu şi că duhul lui Dumnezeu sălăşluieşte în voi?" (2Cor. 6:16) Acestea sunt cuvinte din Evanghelie. Dar oare le înţelegem, sau le acordăm atenţie? S-ar părea că nu. În fapt, templele, moscheile şi bisericile stau mărturie în ce fel încercăm noi să-l limitam pe Dumnezeu la materie. Cum putem să-l limitam pe Cel Nemărginit? Cum ar putea fi îngrădit Dumnezeu, care este omniprezent, între pereţi de cărămidă şi mortar sau piatră?

Sfinţii arată adevărul şi vorbesc despre o cale simpla către realitatea divină care se afla în interiorul fiecărui om. Această cale, spun ei, este calea naturii către descoperirea de sine; ea a fost creată de Dumnezeu şi a existat de când fiinţează omenirea. Ea nu este făcută de om. Ea nu are nimic de a face cu riturile şi cu ceremoniile, iar ţelul ei final nu se mărgineşte la comportamentul moral sau la faptele bune. Sfinţii spun că Dumnezeu există şi că toate religiile încearcă să ajungă la comuniunea cu El. Calea, sau ştiinţa comuniunii cu Dumnezeu este numită în mod obişnuit religie. Religie vine de la cuvântul latin religare, care înseamnă reunire cu Dumnezeu. Ne putem reuni cu Dumnezeu numai dacă îl găsim în interior; calea spirituală pe care se întemeiază aceasta este aceeaşi pentru toţi oamenii. Oricine îşi reaminteşte de Dumnezeu şi realizează comuniunea interioară, poate fi considerat adevărat credincios al lui Dumnezeu, indiferent cine este el.

Dumnezeu a creat fiinţe omeneşti care doar mai târziu au devenit Creştini, Buddhisti, Iudei, Sikh, Musulmani şi alţii. Acum cinci sute de ani nu existau Sikh; nici Musulmani nu existau acum treisprezece secole, nici Creştini acum doua mii de ani, nici Budişti acum doua mii cinci sute de ani. Oamenii sunt oameni, la Est sau la Vest şi sunt egali cu toţii, întrucât în fiecare se afla un suflet care este un fragment din acelaşi Creator.

Există un singur Dumnezeu, deşi în mărginirea noastră îl numim cu nume diferite. De exemplu, un om poate cere pentru a-şi potoli setea apa; un altul, din alte parţi, poate cere aqua, sau pani, dar lor le trebuie aceeaşi H2O, indiferent cu ce nume o numesc.

Pentru a-l realiza pe Dumnezeu, omul poate aparţine oricărei religii. Pentru a atinge comuniunea cu Creatorul nu este necesar să-şi abandoneze propria religie tradiţională. Toţi oamenii îl pot cunoaşte pe Dumnezeu în interior, indiferent de sex, statut social sau religie.

Sfinţii spun că deşi Dumnezeu poate fi aflat în interiorul trupului, între sufletul care cunoaşte şi Dumnezeu se afla opreliştea egoismului, de aceea sufletul nu îl poate vedea pe Dumnezeu. Amândoi trăiesc în acelaşi templu, în acelaşi trup, dar nu se vad unul pe altul şi acest fapt nu poate fi schimbat prin vreun ritual sau ceremonie. Numai adevărata spiritualitate, practicarea meditaţiei interioare, poate ridica opreliştea.

i

Limitele închinării noastre.

Adevărata biserica, adevăratul templu, este corpul omenesc. Acesta este un adevăr simplu şi cu toate acestea, poate că doar un om dintr-un milion îşi îndreaptă cercetarea reală a lui Dumnezeu în interior. Sf. Pavel spune: "Caci ce înţelegere este între templul lui Dumnezeu şi idoli? Caci noi suntem templu al Dumnezeului cel viu." (2Cor. 6:16)

Daca ar arunca cineva o piatra în fereastra bisericii sau a templului, ne-am năpusti cu înverşunare şi l-am pedepsi aşa cum se cuvine unui pângăritor de biserici; dar Dumnezeu sălăşluieşte chiar înlăuntrul acelui om. Zilnic pângărim adevăratul templu al lui Dumnezeu, corpul omenesc, prin tot felul de gânduri, cuvinte şi fapte. Îl căutăm pe Dumnezeu în universul fizic, dar nu reuşim să-l recunoaştem acolo unde poate fi aflat de fapt – înlăuntrul fiecăruia din noi. Ne închipuim în mod uşuratic că misticii şi sfinţii vorbesc doar simbolic când spun că îl putem afla pe Creator în interior. Nu reuşim să percepem sensul direct al cuvintelor lor.

Ne limităm închinarea noastră lui Dumnezeu la a-i cere unele lucruri, ca şi cum ne-am târgui la piaţă. De obicei, binecuvântările la care sperăm din partea lui se referă la lucruri materiale sau fizice, ca sănătate, avere şi relaţii. Dacă reuşim să dobândim ceea ce dorim, ne implicăm şi mai mult în creaţie. Acest fel de rugăciune este mai mult o afacere comercială în care căutăm să-l mituim pe Dumnezeu. Dacă El ne acordă ceea ce dorim, atunci vom da de pomană atâta sau atâta, sau vom face cutare sau cutare lucru. De fapt, toate aceste forme de rugăciune mărginite sunt doar materialism spiritual. Din punctul de vedere al adevăratei spiritualităţi, ele sunt inutile.

Altă formă de materialism spiritual este confuzia care se face între operele umanitare şi spiritualitate. Adevăraţii îndrumători spirituali nu sunt implicaţi în schimbarea acestei lumi. Ei ştiu că această lume este un stadiu de şcolarizare pentru suflet. La fel cum între şcoala elementară şi universitate trebuie să existe trepte, în evoluţia sufletului exista de asemenea stadii intermediare prin care trebuie să trecem. Lumea aceasta este unul dintre ele.

Sufletele care se incarnează în aceasta lume au de învăţat din subiectele prezentate în această şcoală numită Pământ. Pe parcursul timpului fiinţele omeneşti vor fi supuse aceloraşi probe. Acestea sunt teme care se prezintă sub forma unor perechi de contrarii. Vom avea de a face mereu, din acest considerent, cu simţăminte de iubire şi ură, de poftă şi indiferenţă, lăcomie şi mulţumire, mânie şi iertare, boală şi sănătate, viaţă şi moarte şi toate celelalte. Aceasta este dualitatea – natura lumii. Câtă vreme exista zile, vor fi şi nopţi, câta vreme există oameni bogaţi, vor fi şi săraci. Câta vreme există război, va fi şi pace. Ţelul nostru este absolvirea acestei şcoli, ridicându-ne deasupra perechilor de contrarii. Atunci vom ajunge în adevăratul nostru cămin spiritual.

Daca nu ştim să înotăm, cum putem salva pe cineva care se îneacă? Ar fi din partea noastră o dovadă de egoism dacă mai întâi ne-am concentra efortul pentru a învăţa să înotam? Numai atunci i-am putea ajuta pe cei care se îneacă. Este foarte uşor să critici situaţia în care se afla lumea, dar dacă fiecare din noi ar deveni un om mai bun, aceasta ar aduce o contribuţie cu

mult mai pozitivă la îmbunătăţirea ei decât lansându-ne în nesfârşite controverse despre ce au greşit toţi ceilalţi.

Dacă se edifică spitale, biserici, ospicii şi scoli, dacă se înfăptuiesc tot felul de alte fapte caritabile ca ajutorarea celor bolnavi, celor muribunzi şi celor lipsiţi, toate acestea sunt îndeletniciri umanitare care ne pot da cu adevărat un simţământ de împlinire. Din păcate în mod greşit umanitarismul este considerat că fiind spiritualitate. Aceste activităţi, prin ele însele, nu pot duce la Dumnezeu. fără a pătrunde în mod conştient în interiorul nostru şi a ne înălţa conştiinţa, fără a avea comuniune cu Dumnezeu şi a deveni asemenea Lui, toate străduinţele noastre exterioare – oricât de elevate – nu ne vor fi de nici un folos.

Diferitele religii ne îndeamnă să facem fapte caritabile, să ne rugăm şi să ducem o viaţă morală şi acestea sunt considerate alfa şi omega religiei. Deşi aceste activităţi sunt foarte pozitive, ele nu sunt suficiente, pentru că nu ne pot duce mai departe de cerurile inferioare ale regiunilor spirituale. Odată ce meritele acumulate pentru asemenea fel de comportament se sfârşesc, sufletul trebuie să se întoarcă în acest plan de conştiinţă şi să înceapă din nou totul, pentru că cerurile în care ajungem ca răsplată pentru faptele noastre bune se află toate în cuprinsul domeniului minţii. Referindu-se la această diversitate a planurilor spirituale, Iisus a spus: "În Casa tatălui meu sunt multe locaşuri." (Ioan 4:2)

Comunicarea noastră cu Dumnezeu este mărginită, atunci când ne rugăm Lui cu rugăciunile rituale. Dacă credem că Dumnezeu are puterea de a ne îndeplini dorinţele, El are cu siguranţa de asemenea puterea de a şti ce anume ne trebuie. Propria noastră lipsă de credinţă este cea care ne îndeamnă să-i cerşim Lui, ca şi cum El nu ar şti ce nevoi avem. Când folosim anumite rugăciuni prestabilite, oare nu ne stânjenim pe noi înşine în exprimarea libera a iubirii noastre? Când ne adresăm celor pe care îi iubim avem nevoie de cuvinte prestabilite? Este Dumnezeu atât de tare de ureche încât trebuie să-i repetam rugăciunile mereu? Îl slăvim de frică pentru ceea ce ne poate face El? Sau îl slăvim din interesul de a dobândi ceea ce dorim? În amândouă cazurile, rugăciunea motivată de frica sau de interes este foarte mărginită. Trebuie să-l slăvim pe Dumnezeu din iubire. Rabia Basri, o femeie sfântă din Persia, spunea: "Doresc să pot îneca porţile iadului pentru ca nimeni să nu ţi se închine ţie de frica şi aş vrea să dau foc porţilor raiului, pentru ca nimeni să nu ţi se închine ţie pentru făgăduinţa raiului. Atunci ţi se vor închina cu toţii doar din iubire."

i

Să răzbatem dincolo de limitările noastre în iubire.

Iubirea însăşi este cea care dizolvă toate hotarele şi limitările pe care noi le impunem vieţii. Iubirea este cea mai mare forţă din creaţie. Fără iubire, viaţa este stearpă şi fără valoare. Un palat îi va apare celui lipsit de iubire la fel de mohorât ca un mormânt; o colibă mizeră şi dărăpănată este frumoasă atunci când este luminată de lumina iubirii. Iubirea este cea mai preţioasă din toate comorile, fără ea nu există nimic, cu ea este totul. În Filosofia Maeştrilor Spirituali, Maharaj Sawan Singh spune: "Înaintea creaţiei acestei lumi,

Dumnezeu era asemenea unui vast ocean de Omni-Conştiinţă. El era în întregime iubire, întrutotul beatitudine şi sieşi îndestul. Dumnezeu era totul în sine însuşi şi se afla într-o stare de fericită seninătate, iar forma sa esenţială era iubire. Nu iubire pentru o altă făptură, pentru că nu exista niciuna. Era pentru Sine însuşi. Era parte integrantă din El şi nu depindea de nimic altceva pentru aceasta. Aceasta este starea de nedescris a iubirii."

Iubire este un alt nume pentru spiritul lui Dumnezeu. Spiritul lui Dumnezeu este ceea ce susţine universul în echilibru şi armonie. Aceasta este cauza pentru care considerabilele forţe care acţionează în univers nu sunt în conflict una cu alta, ci coexistă în echilibru desăvârşit. Ajungând în contact cu spiritul lui Dumnezeu, ne vom bucura de asemenea de armonia desăvârşită. Aceeaşi forţă care susţine întreaga creaţie susţine în permanenţă şi propria noastră viaţă şi se îngrijeşte de ea. Forţa aceea este iubirea. Forţa iubirii este puterea pozitivă a creaţiei şi include inteligenţă, bucurie şi echilibru. Sfinţii şi misticii vin pentru a ne aduce în contact cu acest spirit al lui Dumnezeu, încât să putem răzbate dincolo de limitele pe care le-am impus iubirii şi să trăim în această iubire, în echilibru şi în bucurie.

¡

15. El CAMINO REAL – Calea Regală.

În cartea sa „Cu un Mare Maestru în India!”, Doctor Johnson scrie cu privire la calea sfinţilor: "Calea aceasta nu este o teorie. Nu este un sistem de credinţe şi dogme. Nu este nici măcar o religie, deşi include toate valorile religiei. Este un drum adevărat, o cale reală care trebuie parcursă, care fără îndoială pretinde unele pregătiri şi un antrenament în vederea parcurgerii ei. De fapt, cuvântul "cale" nu este cu totul potrivit. Un cuvânt mai adecvat ar fi Camino Real – sau Calea Regala. Ea le aparţine Maeştrilor Supremi şi ea îl conduce pe călător de pe pământ până sus, din împărăţie în împărăţie, din regiune în regiune, fiecare din ele mai minunată decât precedenta, într-o serie ascendentă, până când călătorul atinge destinaţia sa finală, la picioarele Dumnezeului Suprem al tuturor religiilor. Este literalmente o ascensiune, un drum spre înalt pe care sfinţii îl străbat împreuna cu discipolii lor, care trece prin vaste şi numeroase regiuni, oprind la diferite staţii pe parcurs." Parcursul este într-adevăr o succesiune de triumfuri, caci toţi discipolii sfinţilor sunt împuterniciţi să stăpânească fiecare regiune în care ajung, să-i absoarbă cunoaşterea şi puterile şi să-i devină cetăţean. Sfântul este marele conducător care conduce sufletul din biruinţă în biruinţă. Este un parcurs lung şi anevoios, dar sfântul a fost aici de multe ori şi este stăpân peste toate acestea. De aceea, călătoria spirituală este o lungă succesiune de biruinţe, până în momentul când călătorul îşi atinge măreaţa destinaţie."

Învăţăturile sfinţilor sunt o ştiinţă pe care este necesar să o experimentăm în laboratorul propriului nostru sine şi să-i acordam timp pentru a verifica rezultatele ei prin noi înşine. Este esenţial să experimentăm în chiar interiorul nostru. Pentru a experimenta în interiorul nostru este important să ne facem ordine în laborator, să punem ordine în viaţa noastră, să ne evidenţiem priorităţile şi să acţionam în conformitate cu ele. Trebuie ca acţiunile noastre să reflecte aspiraţiile noastre.

¡

A urma o cale spirituală.

Ce aşteptăm, de fapt, de la viaţa? Care este scopul acţiunilor pe care le săvârşim? Încotro duce drumul pe care am optat să mergem? Ne îndreptăm într-adevăr într-o direcţie, sau drumul ne conduce în cerc? Suntem satisfăcuţi de viaţa noastră?

Daca nu suntem mulţumiţi de răspunsurile noastre la aceste întrebări, am dori poate să căutăm o cale care să aibă un sens, o cale de a putea trăi în lume şi în acelaşi timp să dezvoltam tot ceea ce este mai valoros în noi.

Dacă suntem hotărâţi să ne dezvoltam viaţa la întregul ei potenţial, trebuie să ne aprofundăm spiritualitatea. Cum putem proceda? Care sunt demersurile practice care duc la aprofundarea spiritualităţii noastre? Mai întâi începem prin a cerceta învăţăturile spirituale şi prin a ne alege cu grija tovărăşiile. O bună companie şi un efort îndeplinit cu onestitate ne vor îndrepta în direcţia către Dumnezeu. Acesta este considerentul din care orice sfânt le accentuează discipolilor săi importanţa unei bune tovarăşii. Este propriu naturii omeneşti să devenim asemenea celor pe care îi iubim. Suntem cu toţii influenţaţi de compania în care ne aflam constant. Aflându-ne împreună cu oameni lacomi şi plini de patimi suntem cuprinşi de porniri asemănătoare, în timp ce aflaţi în tovărăşia unor oameni cu înclinaţii spirituale, devenim de asemenea interesaţi de spiritualitate. Alături de oameni cu preocupări lumeşti vom fi îndemnaţi, mai probabil, să comitem fapte reprobabile; în timp ce în preajma celor cu înclinaţii spirituale este mai probabil să devenim blânzi şi curaţi.

Ne putem ajuta de asemenea pe noi înşine citind cărţi spirituale sau participând la întâlnirile unde sunt expuse învăţăturile sfinţilor. Trebuie să investigăm în continuare, să analizăm mai multe căi pentru a ne convinge care este cea mai potrivită pentru noi, cu care din ele simţim mai multă afinitate.

Este important să întreprindem o cercetare aprofundată pentru a descoperi care este cea mai bună cale pentru noi. Dacă pentru un lucru atât de obişnuit cum este cumpărarea unei cămăşi cercetăm atâtea înainte de a alege una, cu cât mai multă atenţie necesită luarea unei hotărâri atât de însemnate!

Există multe căi şi diferiţi îndrumători. Fiecare îndeplineşte un anumit scop. Dacă sunteţi în căutarea unei căi de îmbunătăţire a situaţiei dumneavoastră financiare, sau a obţinerii unei energii sporite, sau a îmbunătăţirii vieţii sexuale, sau a liniştirii minţii, sau a sporirii relaţiilor, sau de a deveni mai sănătos, sau de a lua hotărâri mai bune în afaceri – există mulţi învăţători care vă pot îndruma pe aceste căi, fără a trebui să va supuneţi unor austerităţi sau să va asumaţi obligaţii, aşa cum pretind învăţăturile sfinţilor. Calea sfinţilor este menită exclusiv realizării sinelui şi în final realizării lui Dumnezeu.

Dacă în urma unei analize atente decideţi că pentru dumneavoastră adevărata cale este aceea a învăţăturilor sfinţilor, atunci trebuie să încercaţi timp de un an să nu folosiţi droguri sau alcool, să aveţi o dieta vegetariană şi

să duceţi o viaţă cinstită şi morală, pentru a vă da seama dacă veţi putea urma aceasta cale tot restul vieţii. Calea aceasta nu este un hobby, un club, o religie sau o sectă. Ea nu are nici un angajament faţa de o anumită grupare; nu presupune nici o obligaţie bănească; nu exista nici o dogmă, ritual, sau ceremonie; nici preoţi, nici clădiri sacre, nici sculpturi sfinte, nici meditaţie în grup – şi nu se cere credinţă oarbă. Oricine poate aparţine oricărei religii şi să urmeze învăţăturile sfinţilor.

Această cale a spiritualităţii implică o relaţie personală între discipol şi îndrumătorul sau spiritual. Ea impune doar auto-disciplina de a respecta dieta vegetariană, abţinerea de la droguri şi alcool, o viaţă morală şi a medita doua ore şi jumătate în fiecare zi.

Aceasta este o cale pentru oameni sobri, pentru oameni maturi. Oricine, la împlinirea vârstei de douăzeci şi patru de ani, poate solicita iniţierea în această cale a spiritualităţii. La această vârstă omul este mai puţin influenţabil. El a văzut lumea suficient pentru a-şi da seama ce are ea de oferit şi este suficient de matur pentru a hotărî dacă va fi în măsură să adopte această cale ca mod de viaţa.

¡

Echilibrul desăvârşit – uşurinţa de a trai.

Avem o răspundere faţa de noi înşine. Trebuie să ne îngrijim de noi înşine. Nimeni altcineva nu va străbate pentru noi calea noastră. Trebuie să o parcurgem noi înşine. Îndrumătorul spiritual ne va ajuta, dar noi va trebui să contribuim cu efortul nostru. Ne putem bizui pe cei cinci piloni ai spiritualităţii pentru a ne asigura o bază solidă pe care să ne edificam viaţa spirituală. Atunci când luăm hotărârea de a deveni fiinţe omeneşti mai bune, în chiar acel moment am început să ne dezvoltăm natura spirituală şi împreună cu ea, tot ceea ce este mai bun în noi. Pentru a ne dezvolta trebuie să începem mai întâi prin a introduce valorile spiritualităţii în lumea noastră materială. Trebuie să depăşim strâmtul orizont la care ne-am limitat pe noi înşine şi să ne lărgim orizontul de acţiune şi înţelegere.

Dezvoltând pacea minţii şi stabilitatea ei, bazându-ne pe cei cinci piloni ai spiritualităţii, ne vom bucura de existenţa lipsită de crispări, stabilă şi fericită care va urma. Cultivându-ne natura spirituala şi bucurându-ne de ea, mintea noastră va căuta să menţină această nouă şi mult mai fericită modalitate de a exista şi va avea convingerea şi hotărârea de a obţine cât mai des fericirea pe care a încercat-o. Cu cât precumpăneşte natura noastră spirituală, cu atât devenim mai liberi şi mai mulţumiţi.

Când începem să păşim pe calea spirituală, tendinţele inferioare ale minţii sunt treptat anihilate. Străbătând calea cu convingere, atitudinea noastră în faţa vieţii se va schimba şi vom deveni puternici din punct de vedere spiritual. Tendinţele de ascensiune ale minţii vor fi atunci libere să dea la iveala tot ceea ce este mai bun în noi. Atunci când ne-am stabilit cu certitudine pe calea sfinţilor începem să acţionăm ponderat şi senin, în timp ce în interior ne bucurăm de cea mai minunată pace, fericire şi bucurie de a exista. Atunci, cunoaşterea de sine şi cunoaşterea lui Dumnezeu devin posibilităţi reale.

SFÂRŞIT